

VESTITORUL

EVANGHELIEI HARULUI

Exemplar gratuit

Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd (Evrei 11:1).

Credința

- Ce este **credința mântuitoare** și care sunt aspectele care o fac diferită de credința generală, care nu duce la mântuire?
- Care trebuie să fie **obiectul** corect al credinței? Cum este **demonstrată** practic credința mântuitoare?

JONATHAN
EDWARDS

Despre credință

ARTHUR W.
PINK

Lupta credinței

THOMAS
HOOKER

Faptele credinței

VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI

O LUCRARE A MOUNT ZION BIBLE CHURCH ȘI A EDITURII MAGNA GRATIA | EDITOR: JEFF POLLARD

MOUNT ZION BIBLE CHURCH
2603 W. Wright St. · Pensacola, FL 32505, SUA
chapel@mountzion.org · www.ChapelLibrary.org
(850) 438-6666 · Fax: (850) 438-0227

EDITURA MAGNA GRATIA
Str. Liliacului nr. 26, Dascălu-Ilfov, Romania
contact@magnagratia.org · www.magnagratia.org
(004) 0730 217 880

Vestitorul Evangheliei Harului este o revistă trimestrială care conține o selecție de predici și articole cristo-centrice. Fiecare număr al revistei se concentrează pe o anumită temă. Revista poate fi folosită pentru studiu personal, ucenicizare, închinare în familie sau pregătirea predicatorilor.

CUPRINS:

- 3 | **Credința** – *Charles H. Spurgeon (1834-1892)*: o excelentă introducere în doctrina biblică despre credință și obiectul credinței.
- 17 | **Despre credință** – *Jonathan Edwards (1703-1758)*: o vedere generală și o discuție fundamentală despre credință și trăsăturile ei.
- 33 | **Lupta credinței** – *Arthur W. Pink (1886-1952)*: o analiză temeinică, biblică, a îndemnului paulin adresat ucenicului lui, Timotei, la lupta cea bună a credinței. Pink fundamentează îndemnul în înțelegerea paulină a credinței ca principiu activ de viață în cel care o are.
- 41 | **Faptele credinței** – *Thomas Hooker (1586-1647)*: o discuție foarte necesară și perpetuu relevantă despre credință și faptele credinței. Credincioșii din zilele noastre vor beneficia profund de pe urma acestei analize a credinței lui Avraam dovedită prin faptele lui, făcute nu cu puterile proprii, ci prin puterea harului lui Dumnezeu în Hristos Isus.
- 65 | **Credința adevărată** – *George Mueller (1805-1898)*: întrucât există credință adevărată și credință falsă, este imperios necesar să cunoaștem cum să facem diferența între cele două și cum să fim încurajați în credința autentică.
- 71 | **Semnele distinctive ale credinței mântuitoare** – *Jonathan Dickinson (1688-1747)*: o analiză pătrunzătoare a șase trăsături esențiale care caracterizează credința adevărată, mântuitoare, prin comparație cu cele care caracterizează credința falsă, amăgitoare.
- 89 | **Gânduri de încheiere despre credință** – *Lee Roy Shelton Jr. (1923-2003)*: o explicație condensată a teologiei biblice despre credința mântuitoare.

Abonează-te gratuit la Vestitorul Evangheliei Harului!

Revista este distribuită **gratuit**, câte una pe trimestru. Pentru abonare, completează formularul de pe pagina de internet www.magnagratia.org/vestitorul-evangheliei-harului.html. Vei fi contactat numai când te vom anunța că am expediat revista. Mount Zion Bible Church și Editura MAGNA GRATIA nu distribuie nimănui lista de abonați, așa încât datele tale personale sunt protejate. Politica noastră privind protecția datelor personale este conformă cu Regulamentul European GDPR și poate fi consultată la adresa www.magnagratia.org/datepersonale.html

Mount Zion Bible Church și Editura MAGNA GRATIA nu susțin în mod necesar toate vederile doctrinare ale autorilor pe care îi publică.

© Copyright 2024 · Mount Zion Bible Church & Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate.

ACEASTĂ REVISTĂ ESTE DISTRIBUITĂ GRATUIT ÎN ROMÂNIA.

RESURSE ALE BISERICII MOUNT ZION

*Mesaje cristocentrice din secolele anterioare,
trimise gratuit în întreaga lume*

Folosește literatura *Chapel Library* pentru evanghelizare și ucenicizare. Printre autorii pe care îi publicăm se numără Spurgeon, Pink, Bonar, Ryle și autori puritani. O parte a resurselor se găsesc și în alte limbi decât limba engleză. Resursele Chapel Library disponibile electronic în limba română se găsesc pe paginile de internet www.magnagrata.org și www.chapellibrary.org.

Cititorii în limba engleză pot studia Biblia prin cele 50 cursuri care folosesc resurse clasice, scrise în secolele anterioare.

Chapel Library este o lucrare a credinței, care se sprijină în totalitate pe credințioșia lui Dumnezeu. De aceea, noi nu solicităm donații, dar primim cu recunoștință orice susținere financiară din partea celor care doresc în mod liber să doneze.

Versiunile electronice ale revistei **Vestitorul Evangheliei Harului** sunt disponibile la www.magnagrata.org și www.chapellibrary.org.

Dacă dorești să primești revista în format tipărit pe adresa ta poștală, va trebui să completezi formularul de la adresa de internet: www.magnagrata.org/vestitorul-evangheliei-harului.html. În ceea ce privește datele de contact, te rugăm să notezi că vom avea nevoie de următoarele date obligatorii: numele și prenumele complet (ca în actele de identitate); adresa poștală completă (inclusiv codul poștal); date de contact pentru eventualitatea returului (adresă de email, nr. de telefon).

În cazul în care ești abonat dar **îți schimbi adresa**, te rugăm să ne anunți din timp folosind formularul de contact de la adresa www.magnagrata.org/contact.html sau trimițându-ne un mesaj email la adresa contact@magnagrata.org. Precizăm că nu suntem responsabili pentru eventualitatea în care adresele nu sunt actualizate, corecte sau complete, și nici pentru situațiile în care revista nu ajunge la destinatar din motive care nu țin de noi, ci de compania de curierat.

Revista VESTITORUL EVANGHELIEI HARULUI apare trimestrial și este expediată, în principiu, în lunile Februarie, Mai, August și Noiembrie. Expediția se face prin serviciile de curierat normal ale CN Poșta Română. Abonații au dreptul la 1 (un) exemplar pe abonat. În cazul depășirii bugetului alocat, vor avea prioritate abonații care slujesc oficial în bisericile lor sau care sunt plantatori de biserică (în astfel de situații, abonații care sunt trecuți pe lista de așteptare vor fi anunțați). Adresele poștale trebuie să fie situate pe teritoriul României. Din nefericire, nu putem expedia în afara țării.

Traducerea și distribuția sunt realizate de Editura MAGNA GRATIA. Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Noua Traducere Românească. Copyright © 2007, 2010, 2016, Biblica Inc. Folosit cu permisiunea Biblica, Inc. Toate drepturile sunt rezervate.

CREDINȚA

Charles H. Spurgeon (1834-1892)

Obiectul credinței, sau la ce privește ea. În Cuvântul lui Dumnezeu mi se spune să cred. Ce anume trebuie să cred? Sunt îndemnat să privesc. Dar la ce anume să privesc? Care trebuie să fie obiectul nădejzii mele, al credinței și încrederii mele? Răspunsul este simplu. Obiectul credinței unui păcătos este *Isus Hristos*. Și cât de mulți sunt cei care greșesc în această privință, crezând că ei sunt chemați să creadă în *Dumnezeu Tatăl!* Credința în Dumnezeu este un rezultat al credinței în Isus. Ea este un rezultat al încrederii în sângele prețios al Fiului. Mulți oameni spun: „Aș crede în Hristos dacă aș ști că sunt printre cei aleși”. Dar mântuirea înseamnă să vii la Tatăl, iar niciun om nu poate veni la Tatăl decât prin Hristos. Lucrarea de alegere este lucrarea Tatălui, însă nu poți veni direct la El. De aceea, nu poți să știi dacă ești ales dacă nu ai crezut mai întâi în Hristos, Răscumpărătorul, și apoi, prin răscumpărare, te poți apropia de Tatăl și poți să cunoști alegerea ta. De asemenea, unii fac greșeala de a privi la lucrarea lui Dumnezeu Duhul Sfânt. Ei caută să vadă dacă au anumite sentimente și, dacă le pot găsi în ei înșiși, atunci credința lor este puternică. Dar dacă sentimentele i-au părăsit, credința lor este slabă, așa că ei caută lucrarea Duhului, care nu este obiectul credinței păcătosului.

Atât Tatăl cât și Duhul trebuie să aibă încrederea noastră pentru ca răscumpărarea să fie completă, dar singura noastră temelie

este îndurarea specifică manifestată în îndreptățire și iertare, prin sângele Mijlocitorului. Creștinii trebuie să-și pună încrederea în Duhul după convertire, dar datoria păcătosului, dacă vrea să fie mântuit, este să privească la Isus Hristos și doar la El, nu să-și pună încrederea în Duhul sau să caute Duhul. Știu că mântuirea ta depinde de întreaga Trinitate, și totuși obiectul primordial și imediat al credinței care îndreptățește unui păcătos nu este nici Dumnezeu Tatăl, nici Dumnezeu Duhul Sfânt, ci Dumnezeu Fiul, Dumnezeire întrupată în om, și care le oferă păcătoșilor ispășirea. Ai ochiul credinței? Atunci, suflete, privește la Hristos ca Dumnezeu. Dacă vrei să fii mântuit, crede că El este Dumnezeu peste toți, binecuvântat în veci (Rom. 9:5). Pleacă-te înaintea Lui și acceptă-L ca fiind „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat”,¹ căci, dacă nu faci acest lucru, nu poți fi părtaș Lui.

Când crezi acest lucru, crede în El ca *om*. Crede narațiunea minunată a întrupării Lui. Bazează-te pe mărturia evangheliștilor, care declară că Cel infinit S-a îmbrăcat într-un prunc, că Cel veșnic S-a îmbrăcat în haine de muritor, că Cel ce era Regele Cerurilor S-a făcut slujitor al slujitorilor și Fiu al omului. Crede și admiră taina întrupării Lui, căci dacă nu crezi acest lucru, nu poți fi mântuit.

Apoi, în special, dacă vrei să fii mântuit, fă așa încât credința ta să privească la Hristos în *nepribănirea Lui perfectă*. Privește-L păzind Legea fără pată, ascultând de Tatăl Său fără greșală, păstrându-

¹ *Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat* – fragment din Crezul de la Niceea, mărturisirea teologică adoptată de conciliul din Niceea în 325. Această mărturisire reflectă învățătura care spune că Fiul este de aceeași substanță sau esență cu Tatăl.

Și integritatea fără eșec. Și trebuie să privești la toate acestea ca și cum au fost făcute în locul tău. Tu nu poți împlini Legea; El a împlinit-o pentru tine. Tu nu poți să-L ascuți pe Dumnezeu într-un mod perfect. Iată! Ascultarea Lui este pusă în locul ascultării tale – prin ea ești mântuit.

Mai presus de orice, credința ta trebuie să se ațintească asupra lui Hristos *în moartea Lui*. Privește Mielul lui Dumnezeu cum este mut înaintea celor care Îl tund. Privește-L ca pe acel om al durerii și obișnuit cu suferința. Mergi alături de El în Grădina Ghetisimani, și iată cum Îi curg stropi de sânge de pe frunte. Ține minte, credința ta n-are nimic de-a face cu vreun lucru meritoriu în propria persoană. Obiectul credinței tale n-are nimic de-a face cu tine, ci cu ceva din afara ta. Atunci crede-L pe El, Acela care este așezat pe un lemn, cu mâinile și picioarele străpunse, vărsându-Și sângele și dându-Și viața pentru păcătoși. Aici este obiectul credinței tale spre îndreptățirea ta – nu în persoana ta sau în orice lucru pe care Duhul Sfânt l-ar fi făcut în tine sau pe care ți l-ar fi făgăduit, ci trebuie să privești la Hristos și doar la Hristos Isus.

Apoi îndreaptă-ți privirile credinței către Hristos atunci când *Se ridică dintre cei morți*. Privește-L – a purtat blestemul, iar acum primește îndreptățirea. El a murit pentru a plăti datoria, și înviază pentru a țintui acea datorie pe cruce. Privește-L înălțându-Se și vezi cum astăzi mijlocește înaintea tronului Tatălui. El este acolo mijlocind pentru poporul Său, aducând astăzi rugăciunea Lui plină de autoritate pentru toți cei ce vin la Dumnezeu prin El. El, ca Dumnezeu, ca om, în viața, moartea, învierea și domnia Lui cerească –

El și doar El – trebuie să fie obiectul credinței tale spre iertarea păcatului.

Nu trebuie să îți pui credința în nimic altceva. El trebuie să fie singurul stâlp al încrederii tale, căci orice altceva ai adăuga ar fi un antihrist, o răzvrătire împotriva suveranității Domnului Isus. Ai grijă ca, dacă vrei ca să fii mântuit prin credință, în timp ce privești la Hristos în toate aceste aspecte, să Îl vezi constant ca *Substitut*.

Această doctrină a substituției este atât de esențială întregului plan al mântuirii, încât trebuie să o explic aici pentru a mia oară. Dumnezeu este drept. El trebuie să pedepsească păcatul. Dumnezeu este în același timp îndurător. El dorește să-i ierte pe cei care cred în Isus. Cum se poate rezolva această dilemă? Cum poate fi El drept și să aplice pedeapsa – dar în același timp îndurător și să-L primească pe păcătos? Iată cum se rezolvă: El ia păcatele poporului Său și le aruncă asupra lui Hristos, așa încât membrii poporului Său stau înaintea Lui și sunt văzuți inocenți de parcă nu ar fi păcătuit niciodată, iar El privește la Hristos ca și cum i-ar concentra în Sine pe toți păcătoșii din Univers. Păcatul poporului Său a fost luat de la persoanele acestea în mod real și adevărat, nu doar simbolic și metaforic, și a fost transferat real și adevărat asupra lui Hristos. Apoi Dumnezeu a venit cu sabia Lui învăpăiată pentru a-l întâlni și pedepsi pe păcătos. Dar, acolo, în locul întâlnirii, El L-a găsit pe Hristos. Nu Hristos a fost în Sine păcătos, ci păcatele poporului Său au fost toate puse în socoteala Lui. De aceea, dreptatea L-a întâlnit pe Hristos ca și cum El ar fi fost păcătosul, L-a pedepsit pe Hristos pentru păcatele poporului Său, L-a pedepsit atât cât cerea dreptatea, a

aruncat asupra Lui până și cel mai mărunț și ultim atom al pedepsei, și nu a lăsat în urmă nici măcar o picătură din cupa mâniei.

Iar acum, acela care Îl vede pe Hristos drept Substitutul lui și își pune încrederea în El, este eliberat în felul acesta de blestemul Legii. Suflete, când Îl vezi pe Hristos ascultând de Lege, credința ta trebuie să spună: „El ascultă de acea Lege pentru poporul Său”. Când Îl vezi murind, trebuie să socotești picăturile sângerei și să spui: „Așa a îndepărtat El păcatele mele”. Când Îl vezi ridicându-Se din morți, trebuie să spui: „El Se ridică în calitate de Cap și Reprezentant al tuturor aleșilor Lui”, și când Îl vezi la dreapta Tatălui, trebuie să Îl vezi ca fiind pecetea tuturor celor pentru care El a murit, pentru care stă așezat în mod sigur la dreapta Tatălui. Învață să privești la Hristos ca fiind Substitutul păcătosului înaintea lui Dumnezeu. „În El nu este păcat” (1 Ioan 3:5). El a fost drept, dar a suferit pentru cei nedreți (1 Petru 3:18). El a fost neprihănit, dar a stat în locul celor păcătoși. Tot ceea ce ar fi trebuit să îndure cei vinovați, Hristos a îndurat odată pentru totdeauna, și a îndepărtat pe veci păcatele lor prin jertfa de Sine.

Acesta este, așadar, obiectul măreț al credinței. Mă rog să nu faci nicio greșală în această privință, căci o greșală în acest aspect va fi periculoasă, dacă nu chiar fatală. Privește-L pe Hristos prin credință ca fiind, în viața, moartea, suferințele și învierea Lui, Substitutul tuturor celor pe care Tatăl I-a dat – jertfa substitutivă pentru păcatele tuturor acelor care își vor pune credința în El, din sufletele lor. Așadar, Hristos este obiectul credinței care îndreptățește, așa cum este zugrăvit aici.

Aș vrea să remarc mai departe că există unii care ar putea să citească aceste rânduri și, fără îndoială, să spună: „aș crede și aș fi mântuit dacă...” Dacă ce? Dacă Hristos ar fi murit? „O, nu, domnule, îndoielile mele nu țin de Hristos”. Mă gândeam eu, dar unde sunt îndoielile? „Ei bine, aș crede dacă aș simți ceva sau dacă aș fi făcut ceva”. Adevărat, dar îți spun că nu poți să crezi în Isus dacă simți ceva sau dacă ai fi făcut ceva, căci atunci ai crede în tine, nu în Hristos. Dacă ai fi făcut ceva sau ai fi fost ceva, atunci ai fi putut avea încredere. Încredere în ce? Încredere în sentimentele și siguranța ta cu privire la faptele tale, dar aceasta este contrară încrederii în Hristos.

Credința nu înseamnă să extrag ceva bun din mine ca să pot fi mântuit, ci înseamnă să spun cu toată convingerea că, în ciuda faptului că sunt vinovat înaintea lui Dumnezeu și că merit mânia Lui, totuși eu cred că sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, mă curăță de orice păcat (1 Ioan 1:7); și, chiar dacă conștiința mă condamnă, credința izbândește în fața conștiinței, căci eu cred că El „poate să îmi mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El” (Evrei 7:25). A veni la Hristos considerându-te un sfânt este un lucru foarte ușor. A-ți pune încrederea într-un doctor pentru a fi vindecat atunci când crezi că situația ta se îmbunătățește, este un lucru foarte ușor. Dar a avea încredere în medicul tău când te simți ca și cum sentința morții ar lucra deja în trupul tău, a avea încredere când boala îți invadează trupul și când ulcerul își adună veninul, a crede chiar și în astfel de circumstanțe în eficacitatea tratamentului medical – iată ce este credința. Astfel, când păcatul te-

a luat în stăpânire, când simți că Legea te condamnă, atunci, ca păcătos, a-ți pune credința în Hristos este cel mai curajos lucru din lume. Credința care a zdrobit zidurile Ierihonului, credința care a înviat oamenii din morți, credința care a oprit gurile leilor, n-a fost în niciun fel mai mare decât aceea a unui sărman păcătos, când, în fața tuturor păcatelor sale, el îndrăznește să creadă în sângele și neprihănirea lui Isus Hristos. Fă asta, suflete, și ești mântuit, indiferent cine ai fi. Obiectul credinței, așadar, este Hristos ca Substitut al păcătoșilor. Dumnezeu în Hristos, nu Dumnezeu separat de Hristos, nici de vreo lucrare a Duhului, ci doar lucrarea lui Hristos trebuie privit ca temelie a nădejzii tale.

Motivul credinței, sau de ce trebuie să creadă omul, și de unde vine credința lui? „Credința vine în urma auzirii” (Romani 10:17). Este adevărat, dar nu aud toți oamenii, și totuși mulți rămân necredincioși? Atunci cum ajunge omul la credința lui? Experiența de viață a omului arată că el ajunge la credință ca rezultat al conștientizării unei nevoi. El realizează că are nevoie de un Mântuitor. Îl găsește pe Hristos un astfel de Mântuitor care îi lipsește. De aceea, el crede în Isus, pentru că nu poate să se ajute singur. Fiind deposedat de orice merit, el se agață de Hristos, altfel va pieri. El nu are alternative. El este ca unul împins într-un colț, unde nu există nicio altă cale de scăpare decât aceasta, anume neprihănirea Altuia, căci știe că nu poate scăpa prin vreo faptă bună sau prin vreo suferință personală. El vine astfel la Hristos și se smerește, pentru că nu poate rezolva problema păcatului lui fără Hristos, și pentru că va trebui să piară dacă nu se alipește de El.

Dar, pentru a duce întrebarea mai înapoi, de unde își capătă acest om conștientizarea nevoii? Cum se face că el, nu alții, își simte nevoia după Hristos? Evident, el nu are o nevoie mai mare de Hristos prin comparație cu alți oameni. Cum se face că el ajunge să cunoască că este pierdut și ruinat? Cum se face că el este condus de un simțământ al pierzării așa încât să se agațe de Hristos, Restauratorul? Răspunsul este acesta: este *darul lui Dumnezeu*, este lucrarea Duhului. Niciun om nu vine la Hristos dacă Duhul Sfânt nu îl atrage, iar Duhul îi atrage pe oameni la Hristos prin a-i reduce la tăcere sub condamnarea Legii, aducând convingerea că, dacă aceștia nu vin la Hristos, vor trebui să piară. Apoi, ca urmare a furtunii, ei vâslesc repede și aruncă ancora în acest port ceresc. Mântuirea prin Hristos este un lucru atât de dezgustător pentru mintea noastră carnală, atât de lipsit de consecvență față de iubirea noastră pentru meritele omenești, încât, dacă Duhul Sfânt nu ne-ar convinge că nu valorăm nimic și nu ne-ar determina să ne alipim de Hristos, niciodată nu L-am considera pe Hristos ca fiind totul în tot.

Dar întrebarea merge mai departe: Cum se face că Duhul lui Dumnezeu îi învață pe unii oameni de nevoia lor, și nu pe alții? Cum se face că unii dintre voi ați fost făcuți să conștientizați că aveți nevoie de Hristos, în timp ce alții continuă în auto-neprihănirea lor și pier? Nu există niciun alt răspuns pe care îl putem da decât acesta: „Da, Tată, fiindcă așa ai găsit cu cale Tu” (Luca 10:21). În esență, totul ține de suveranitatea divină. Domnul a „ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor” (Luca 10:21). Cum spunea Hristos, „Oile Mele ascultă

glasul Meu... Dar voi nu credeți, pentru că, după cum v-am spus, nu sunteți dintre oile Mele” (Ioan 10:27, 26). Unii teologi obișnuiau să citească acest pasaj ca și cum s-ar traduce astfel: „tu nu ești oaia Mea, pentru că nu crezi”, ca și cum credința ne-ar face să devenim oile lui Hristos. Dar textul spune: „voi nu credeți, pentru că, după cum v-am spus, nu sunteți dintre oile Mele”.

„Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine” (Ioan 6:37). Dacă unii nu vin, aceasta este o dovadă clară că nu I-au fost dați Fiului niciodată. Cei care I-au fost dați din veșnicie lui Hristos, aleși de Dumnezeu Tatăl, sunt aduși de Duhul Sfânt să se alipească de Hristos, printr-o conștientizare a nevoii.

Niciun om n-a crezut și nu va crede vreodată în Hristos dacă nu simte că are nevoie de El. Niciun om n-a conștientizat și nu va conștientiza această nevoie după Hristos, dacă Duhul Sfânt nu-l va face să-și cunoască această nevoie. Iar Duhul nu-l va face pe vreun un om să-și conștientizeze nevoia de Hristos într-un fel mântuitor dacă acel om n-a fost scris în cartea veșnică în care Dumnezeu a gravat numele aleșilor Lui. Așadar, sper să nu fiu înțeles greșit în acest aspect, dar motivul credinței, sau cauza care-i face pe oameni să creadă, stă în dragostea alegerii lui Dumnezeu, care lucrează prin Duhul Sfânt conștientizarea nevoii, așa încât să-i aducă pe aleși la Hristos Isus.

Temelia credinței păcătosului, sau pe ce bază îndrăznește el să creadă în Domnul Isus Hristos. Dragi prieteni, am spus deja că niciunul nu va crede în Isus dacă nu conștientizează nevoia după El.

Am spus adesea, și o repet, că eu nu vin la Hristos pledând că simt că am nevoie de El. Motivul pentru a crede în Hristos nu ține de conștientizarea nevoii, ci de faptul că am o nevoie reală de El. Temelia pe baza căreia un om vine la Isus nu ține de ideea că el ar fi un păcătos sensibil, ci de faptul că este un păcătos și nimic altceva. El nu va veni dacă nu va fi trezit, dar, atunci când vine, el nu spune: „Doamne, vin la Tine pentru că sunt un păcătos trezit. Mântuiește-mă”. Nu, ci el spune, „Doamne, sunt un păcătos, mântuiește-mă”. Metoda și planul pe baza căruia el îndrăznește să vină la Hristos nu este starea lui de om trezit, ci starea lui de om păcătos.

Sper că vei înțelege ce vreau să spun, căci nu pot explica cu precizie mai mare acum. Aș vrea să mă refer aici la predicarea unor teologi. Ei îți spun păcătosului, „Dacă simți că ai nevoie de Hristos, dacă te-ai pocăit, dacă ai fost zdrobit de Lege în felul acesta, poți veni la Hristos pentru că ești un păcătos scos la lumină”. Eu spun că asta este o idee falsă. Niciun om nu poate veni la Hristos pentru că ar fi un păcătos trezit, ci el trebuie să vină la Hristos *ca păcătos*. Când vin la Hristos, eu știu că nu pot veni dacă nu am fost trezit, și totuși nu vin ca un păcătos trezit. Eu nu stau la piciorul crucii lui Isus pentru a fi spălat *pentru că* m-am pocăit. Eu nu aduc nimic acolo decât păcatul meu. Conștientizarea nevoii este un lucru bun, dar atunci când mă așez la piciorul Crucii, eu nu cred în Hristos pentru că am căpătat niște sentimente bune, ci cred în El indiferent dacă am parte sau nu de astfel de sentimente. Poarta îndurării este deschisă, iar pe poartă stă scris: „adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: „Hristos Isus a venit în lume ca să

mântuiască pe cei păcătoși” (1 Tim. 1:15).

Între cuvântul „mântuiască” și cuvântul „păcătoși” nu există niciun adjectiv. Versetul nu spune „păcătoșii pocăiți”, „păcătoșii treziți”, „păcătoșii sensibili”, „păcătoșii suspinând” sau „păcătoșii alarmați”. Nu, ci doar spune „păcătoși”, și știu că, atunci când eu vin la Hristos, căci cunosc că este o nevoie vitală a vieții mele să vin acum la Crucea lui Hristos, la fel cum am avut nevoie să vin în urmă cu 10 ani. Când vin la El, nu îndrăznesc să vin ca un păcătos conștient, ca un păcătos trezit, ci trebuie să vin ca un păcătos, cu mâinile goale. Am întâlnit cândva un bătrân în holul unei capele din Yorkshire. Bătrânul fusese creștin de mai mulți ani, și mi-a spus: „N-am auzit pe nimeni explicând credința în felul acesta, dar am știut dintotdeauna că aceasta este calea prin care omul vine la Hristos”.

Credința presupune să renunți la tot ceea ce este al tău și să te cufunzi în Hristos. Știu că multe sute de suflete sărmene au fost tulburate pentru că predicatorul a spus: „Dacă îți simți nevoia, poți veni la Hristos”. „Dar”, spun ei, „eu nu îmi conștientizez suficient nevoia, nu știu ce să fac”. Am primit multe zeci de scrisori de la oameni sărmani având cunoștințele tulburate, care au spus: „aș îndrăzni să cred în Hristos spre mântuirea mea dacă aș avea conștiință sensibilă, dacă aș avea o inimă moale, dar inima mea este ca o stâncă de gheață care nu poate fi topită. Nu pot să simt așa cum mi-aș dori, și de aceea nu pot să cred în Isus”. O, la gunoi cu asta, la gunoi! Este un antihrist rău, o învățătură papistașă! Nu inima ta moale ar fi ceea ce te-ar califica să crezi. Ești chemat să

crezi în Hristos pentru ca *astfel* să ai inima ta de piatră înnoită; să vii la El doar cu ceea ce ai – păcatul.

Temelia pe baza căreia un păcătos vine la Hristos este că el este negru, că el este mort, nu că el știe că este mort; că este pierdut, nu că știe că este pierdut. Așa am fost și eu, an după an, temător să vin la Hristos, pentru că eu credeam că nu îmi simt suficient nevoia. Obișnuiam să cânt imnurile lui Cowper despre a fi insensibil ca piatra:

Dacă ar fi să simt doar această durere,

Dar tot ce descopăr este că nu pot simți.

Când am crezut în Hristos, credeam că n-am simțit nimic. Acum, când mă uit în urmă, constat că simțisem destul de mult în toată perioada aceea, pe cât de acut și intens este posibil, și tocmai pentru că eu îmi imaginam că nu simt.

În general, oamenii care se pocăiesc își imaginează că nu se pocăiesc suficient, și oamenii care au cele mai profunde sentimente cu privire la nevoia lor cred că ei nu simt nimic, căci noi nu suntem judecători buni ai simțămintelor noastre, motiv pentru care invitația Evangheliei nu este așezată pe temelia vreunui lucru față de care noi putem fi judecători. Ea este pusă pe temelia faptului că suntem păcătoși și doar păcătoși.

„Bine”, spune cineva, „dar nu scrie ‚Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă’ (Matei 11:28)? Ar trebui să fim trudiți și împovărați”. Corect, așa spune pasajul acela, dar mai este un altul: „cine vrea, să ia...” (Apoc. 22:17) – iar acesta

nu spune nimic despre a fi trudit și împovărat. În plus, în timp ce invitația le este dată celor trudiți și împovărați, tu vei percepe că făgăduința nu le este făcută acestora, ci celor care vin la Hristos. Ei nu știau că erau trudiți și împovărați înainte să vină. Ei credeau că nu au nicio povară. Parte din povara lor ținea de faptul că ei nu puteau să fie atât de împovărați pe cât și-ar fi dorit. Parte din truda lor era că ei nu-și simțeau povara suficient de apăsător. Ei au venit la Hristos așa cum erau, iar El i-a mântuit, nu pentru că exista vreun merit în truda lor sau vreo eficiență în faptul că erau împovărați. Nu, ci El i-a mântuit ca păcătoși și doar ca păcătoși, și astfel ei au fost spălați în sângele Lui și curățați. Vreau să înrădăcinezi bine acest adevăr în inima ta. Dacă vei veni la Hristos doar ca un păcătos, El nu te va alunga nicidecum.

Tobias Crisp spune într-una dintre predicile lui: „Îndrăznesc să afirm că, dacă vii la Hristos, indiferent cine ai fi, dacă El nu te primește, nu este fidel cuvântului Său, căci El spune: ‚pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară’ (Ioan 6:37). Dacă tu vrei, nu te gândi niciodată că n-ai putea să vii decât pregătit sau ca să te califici. N-ai nevoie nici de pregătire și nici de merite care să te califice. Trebuie să vii așa cum ești, și dacă ești cel mai mare păcătos, vrednic de Iadul Iadului, ești la fel de pregătit pe cât ai fi fost dacă ai fi avut cele mai alese merite morale pe acest Pământ. Iată baia – cine este mai potrivit să fie spălat? Murdăria omului nu este niciun motiv pentru ca el să nu fie spălat, ci mai degrabă un motiv mai clar pentru care el ar trebui să îndrăznească să vină. Când primăriile noastre dau ajutoarele pentru săraci, nimeni nu spune – „Sunt atât de

sărac, de aceea nu merit să primesc ajutor”. Tocmai sărăcia ta este criteriul care te califică să primești ajutorul. Faptul că ești murdar te califică să fii spălat. Ciudată contradicție, nu? Singurul lucru pe care îl poți aduce la Hristos este păcatul tău, răutatea ta. Tot ceea ce El îți cere este să vii golit de tine însuți. Dacă crezi că ai ceva merite, trebuie le abandonezi cu totul înainte de a veni la Hristos. Dacă crezi că există ceva bun în tine, nu poți să îți pui încrederea în Hristos. Trebuie să vii cu mâinile goale. Trebuie să-L ai pe Hristos ca totul în tot, și aceasta este singura temelie pe care poate fi mântuit un suflet păcătos – el trebuie să vină la Hristos ca păcătos și doar păcătos.

* * *

Fragment dintr-o predică.

* * *

Charles H. Spurgeon (1834-1892): influent predicator baptist; s-a născut la Kelvedon, Essex, Anglia.

DESPRE CREDINȚĂ

Jonathan Edwards (1703-1758)

Credința înseamnă să crezi o mărturie. „Când va veni, în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinții Săi, și privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut; căci voi ați crezut mărturisirea făcută de noi înaintea voastră” (2 Tes. 1:10). Ea este un accept al adevărului, așa cum ni se spune în capitolul 11 din cartea Evrei, unde se vorbește despre credința mântuitoare, așa cum apare în ultimele versete din capitolul menționat: „Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi” (Evrei 11:39-40). „El zicea: „S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă, și credeți în Evanghelie”” (Marcu 1:15). „Dar lucrurile acestea au fost scrise, pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând, să aveți viața în Numele Lui” (Ioan 20:31). „Noi însă, frați preaiubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfințirea Duhului și credința adevărului” (2 Tes. 2:13).

Ea este o credință în adevăr, izvorâtă dintr-o conștientizare a gloriei și perfecțiunii lui Dumnezeu, sau cel puțin dintr-un astfel de simțământ: „Tomo’ i-a zis Isus, „pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut”” (Ioan 20:29). „Căci

își zicea ea: „Numai să mă pot atinge de haina Lui, și mă voi tămădui” (Matei 9:21). „De aceea vă spun că nimeni, dacă vorbește prin Duhul lui Dumnezeu, nu zice: „Isus să fie anatema!” Și nimeni nu poate zice: „Isus este Domnul”, decât prin Duhul Sfânt” (1 Cor. 12:3). Este o credință a adevărului ce se hrănește și se desfată spiritual din lucrurile divine. „Și pentru ce nu judecați și voi singuri ce este drept?” (Luca 12:57). Credincioșii primesc adevărul în dragostea Lui și spun adevărul în dragoste. „Credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos” (Efes. 4:15).

Obiectul credinței este Evanghelia lui Isus Hristos: „El zicea: „S-a împlinit vremea, și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocățiți-vă, și credeți în Evanghelie” (Marcu 1:15). „Căci le-am dat cuvintele, pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit, și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit, și au crezut că Tu M-ai trimis” (Ioan 17:8). „Dar nu toți au ascultat de Evanghelie. Căci Isaia zice: „Doamne, cine a crezut propovăduirea noastră?’ Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos” (Rom. 10:16-17). Credința include o cunoaștere a lui Dumnezeu și a lui Hristos. „Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos! Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui” (2 Petru 1:2-3). „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3).

Credința este caracterizată de o încredere în făgăduințe, sau cel puțin o mare parte a credinței. „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1). „A doua zi, au pornit dis-de-diminează spre pustia Tecoa. La plecarea lor, Iosafat a venit și a zis: „Ascultați-mă, Iuda și locuitorii Ierusalimului! Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeu vostru, și veți fi întăriți” (2 Cron. 20:20). O dependență de făgăduințele lui Dumnezeu este un act al credinței. „Căci noi, prin Duhul, așteptăm prin credință nădejdea neprihănirii” (Gal. 5:5).

Credința Îl primește pe Hristos. „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12). Ea Îl primește pe Hristos în inimă. „Pe când iată cum vorbește neprihănirea, pe care o dă credința: „Să nu zici în inima ta: ,Cine se va sui în Cer?’ (Să pogoare adică pe Hristos din Cer). Sau: ,Cine se va pogori în Adânc?’ (Să scoale adică pe Hristos din morți). Ce zice ea deci? ,Cuvântul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta’. Și cuvântul acesta este cuvântul credinței, pe care-l propovăduim noi. Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire” (Rom. 10:6-10).

O credință adevărată trece dincolo de o simplă acceptare a mărturiei, căci ea primește Evanghelia și acceptă tot ce izvorăște din ea. „Și harul Domnului nostru s-a înmulțit peste măsură de

mult împreună cu credința și cu dragostea care este în Hristos Isus. O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși”, dintre care cel dintâi sunt eu” (1 Tim. 1:14-15). „În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit, sau o altă Evanghelie, pe care n-ați primit-o, oh, cum îl îngăduiți de bine!” (2 Cor. 11:4).

Credința este mai mult decât simpla acceptare mentală, pentru că ea este denumită ascultare de Evanghelie. „Dar nu toți au ascultat de Evanghelie. Căci Isaia zice: „Doamne, cine a crezut propovăduirea noastră?”” (Rom. 10:16). „Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?” (1 Petru 4:17).

Credința ascultă din inimă de învățătura lui Dumnezeu. „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de îndreptarul învățăturii, pe care ați primit-o. Și prin chiar faptul că ați fost izbăviți de sub păcat, v-ați făcut robi ai neprihănirii” (Rom. 6:17-18).

Această expresie a ascultării de Evanghelie pare să denote că supunerea inimii față de Evanghelie are loc în tot ceea ce ea ne cheamă să facem. Este mai mult decât poate fi denumit o credință a adevărului Evangheliei. „Totuși, chiar dintre fruntași, mulți au crezut în El; dar de frica Fariseilor nu-L mărturiseau pe față, ca să

nu fie dați afară din sinagogă” (Ioan 12:42). Iar Filip l-a întrebat pe famen dacă acesta credea din toată inima (F.A. 8:37). Ea este o credință deplină, o convingere, după cum ne demonstrează acest pasaj.

Există mai multe feluri de credință care nu sunt autentice și nici mântuitoare, așa cum ne arată clar apostolul Iacov când spune: „Arată-mi credința ta fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele” (Iacov 2:18), unde arată că poate exista o credință fără fapte, dar ea nu este cea corectă. Când el spune, „îți voi arăta credința mea din faptele mele”, nu poate fi înțeles nimic altceva decât că îți voi arăta felul în care credința mea este cea corectă.

Credința este o încredere în Hristos. „Dați cinste Fiului, ca să nu Se mânie, și să nu pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă! Ferice de toți câți se încred în El!” (Ps. 2:12). „...ca să slujim de laudă slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădăjduit în Hristos. Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El, și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit” (Efes. 1:12-13). „Și din pricina aceasta sufăr aceste lucruri; dar nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea” (2 Tim. 1:12).

Există multe pasaje din Vechiul Testament care vorbesc despre încrederea în Dumnezeu ca fiind condiția de a intra în favoarea și mântuirea Lui. „Domnul a auzit, și S-a mâniat. Un foc s-a aprins împotriva lui Iacov, și s-a stârnit împotriva lui Israel mânia Lui, pentru că n-au crezut în Dumnezeu, pentru că n-au avut încredere în

ajutorul [mântuirea] Lui” (Ps. 78:21-22). Ea implică supunere față de El. „Tot astfel și Isaia zice: „Din Iese va ieși o Rădăcină, care se va scula să domnească peste Neamuri; și Neamurile vor nădăjdui în El” (Rom. 15:12). „Noi muncim, în adevăr, și ne luptăm, pentru că ne-am pus nădejdea în Dumnezeu cel viu, care este Mântuitorul tuturor oamenilor, și mai ales al celor credincioși” (1 Tim. 4:10). „Și din pricina aceasta sufăr aceste lucruri; dar nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea” (2 Tim. 1:12). „De ce vă este frică, puțin credincioșilor?” (Matei 8:26). „Isus, care cunoștea lucrul acesta, le-a zis: „Puțin credincioșilor, pentru ce vă gândiți că n-ați luat pâini?” (Matei 16:8). „V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică. Îndrăzneala, pe care o avem la El, este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă” (1 Ioan 5:13-14). Într-un verset se vorbește despre credința în Hristos, și ea este denumită *încredere* în următorul.

Credința este o dedicare a noastră față de Hristos. „Și din pricina aceasta sufăr aceste lucruri; dar nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea” (2 Tim. 1:12). Acesta este un sens scriptural al cuvântului a *crede*, așa cum ne arată Ioan: „Dar Isus nu Se încredea în ei” (Ioan 2:24).

Credința este o acceptare bucuroasă a Evangheliei. „Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete” (F.A.

2:41). Ea susține adevărurile Evangheliei: „...dar Fariseii și învățătorii Legii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, nepriimind botezul lui... Totuși, Înțelepciunea a fost găsită dreaptă de toți copiii ei” (Luca 7:30, 35). Ea ascultă de învățătura Evangheliei. „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de îndreptarul învățăturii, pe care ați primit-o” (Rom. 6:17). Ea este ceea ce poate fi foarte bine înțeles prin acele expresii de *a veni la Hristos, a privi la El, sau a deschide ușa înaintea Lui*. Acest lucru este prezentat foarte clar în Scriptură.

Credința este acel gest de a veni și a lua apa vieții, de a mânca și bea trupul și sângele lui Hristos, de a auzi glasul lui Hristos și de a-L urma. „Dar voi nu credeți, pentru că, după cum v-am spus, nu sunteți din oile Mele. Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine” (Ioan 10:26-27). „Isus le-a vorbit din nou, și a zis: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8:12). „Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile Pământului! Căci Eu sunt Dumnezeu, și nu altul” (Isaia 45:22).

Credința este formată din două lucruri, anume din a fi convins de făgăduințe și din a le accepta. „În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ” (Evrei 11:13). Dragostea „crede totul, nădăjduiește totul” (1 Cor. 13:7). Dacă credința, nădejdea și dragostea despre care se vorbește în acest verset sunt aceleași cu cele care sunt comparate

în ultimul verset, atunci credința izvorăște dintr-o înclinație iubitoare a inimii, sau dintr-un principiu al dragostei divine. „Dar știi că n-aveți în voi dragoste de Dumnezeu” (Ioan 5:42, în context). „Să n-ascuți cuvintele aceluia proroc sau visător de vise, căci Domnul, Dumnezeul vostru, vă pune la încercare ca să știe dacă iubiți pe Domnul, Dumnezeul vostru, din toată inima voastră și din tot sufletul vostru” (Deut. 13:3). „Oricine crede că Isus este Hristosul, este născut din Dumnezeu; și oricine iubește pe Cel ce L-a născut, iubește și pe cel născut din El” (1 Ioan 5:1).

Credința înseamnă să fii împăcat cu Dumnezeu, care este descoperit prin Hristos în Evanghelie, așa încât sufletul tău este împăcat. „Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos, și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Cor. 5:18-21). „Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum” (Col. 1:21). Credința afectează întreg sufletul, nu doar mintea: „Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire” (Matei 11:6).

În însăși natura credinței există o conștientizare a nevredniciei noastre. „Da, Doamne’, a zis ea, dar și cățeei mănâncă făcămiturile

care cad de la masa stăpânilor lor'. Atunci Isus i-a zis: 'O, femeie, mare este credința Ta; făcă-ți-se cum voiești'. Și fiica ei s-a tămăduit chiar în ceasul acela" (Matei 15:27-28). Observați de asemenea pasajele care îi descriu pe sutaș (Luca 7:6-9), pe femeia păcătoasă (Luca 7:37-38, mai ales v. 50), pe fiul risipitor (Luca 15), și pe tâlharul care s-a pocăit (Luca 23:41). Vedeți și ce scrie în cartea Habacuc: „Iată, i s-a îngâmfat sufletul, nu este fără prihană în el; dar cel neprihănit va trăi prin credința lui" (Hab. 2:4; v. și Prov. 28:25; Ps. 40:4; 131).

Credința înseamnă să fii atras la Hristos. Nimeni nu poate veni la Hristos, dacă nu este atras de Tatăl. Caracterul fără plată al legământului harului este astfel ilustrat, așa încât condiția găsirii este să cauți, condiția primirii este să ceri, iar condiția ca ușa să se deschidă este să bați. De aici rezultă că credința constituie o apropiere din inimă de Dumnezeu prin Hristos, spre mântuire, sau căutarea lui Dumnezeu, prin El. „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu, și Cine este Cel ce-ți zice: 'Dă-Mi să beau!' tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie" (Ioan 4:10). Credința înseamnă să-L chemi pe Hristos, iar ea este opusul respingerii lui Isus Hristos (Luca 23:42). „Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine, să nu rămână în întuneric. Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec; căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să mântuiesc lumea. Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: Cuvântul, pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi" (Ioan 12:46-48). „Cinstea aceasta este dar pentru voi care ați crezut! Dar

pentru cei necredincioși, piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului” (1 Petru 2:7).

Dragostea este izvorul credinței, și este inclusă în aceasta. „Cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu. Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunecul decât lumina” (Ioan 3:18-19). „Și cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți” (2 Tes. 2:10, 12).

Credința înseamnă să fii însetat după apa vieții (Apoc. 21:6). Ea este o căutare autentică a mântuirii prin Hristos. A crede în Hristos înseamnă să ne alipim de El și de poporul Lui, așa cum se spune despre ucenicii lui Teuda (F.A. 5:36). Iar când spunem că suntem îndreptățiți doar prin credință, ne referim la faptul că suntem mântuiți prin Hristos ca urmare a alipirii noastre de El. Credința înseamnă să fim convinși să ne alăturăm Lui și poporului Lui. „Isus le-a vorbit din nou, și a zis: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8:12).

A crede în Hristos înseamnă să privim la El ca la Profetul nostru, să ne supunem Lui recunoscându-L ca Regele nostru, și să depindem de El ca marele nostru Preot. Dorința după Hristos este un act al credinței în El, pentru că El este denumit dorința tuturor

popoarelor (Hag. 2:7), adică Acela ce este dorința tuturor popoarelor, când toate popoarele vor crede în El și I se vor supune, potrivit cu făgăduințele și profețiile frecvente ale Cuvântului lui Dumnezeu. Chiar dacă există și alte lucruri incluse în acest verset, totuși acesta este sensul de bază.

Credinței îi aparține o conștientizare a *puterii și suficienței lui Hristos în mântuire*, sau a faptului că El este potrivit pentru lucrarea de mântuire (Matei 9:2, 21, 28-29). „... deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și împlinească” (Rom. 4:21). *Ea presupune o conștientizare a fidelității Lui*: „Dar, când a văzut că vântul era tare, s-a temut; și fiindcă începea să se afunde, a strigat: „Doamne, scapă-mă!” Îndată, Isus a întins mâna, l-a apucat, și i-a zis: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” (Matei 14:30-31). *Ea constituie o încredere în dorința Lui de a mântui* (Matei 15:22-28). „Ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun, și dintr-o credință neprefăcută... Mulțumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care m-a întărit, că m-a socotit vrednic de încredere, și m-a pus în slujba Lui” (1 Tim. 1:5, 12). *Ea are încredere în puterea Lui*: „Și un lepros s-a apropiat de El, I s-a închinat, și I-a zis: „Doamne, dacă vrei, poți să mă cureți?” (Matei 8:2). „Doamne’, a răspuns sutașul, ,nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu; ci zi numai un cuvânt, și robul meu va fi tămăduit” (Matei 8:8).

Credința este o supunere față de neprihănirea și dreptatea lui Dumnezeu: „...pentru că, întrucât n-au cunoscut neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înaintea o neprihănire a

lor înșiși, și nu s-au supus astfel neprihănirii, pe care o dă Dumnezeu” (Rom. 10:3). Ea poate fi ilustrată foarte bine prin a alerga la un refugiu, precum era cetatea de scăpare în vechime: „pentru ca, prin două lucruri cari nu se pot schimba, și în cari este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte” (Evrei 6:18). Credința este un simțământ al suficienței și al realității neprihănirii lui Hristos, al puterii și harului Său în mântuire. „Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata” (Ioan 16:8). Credința presupune primirea adevărului cu dragoste față de acesta: „...și cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, ...pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în neleguire, să fie osândiți” (2 Tes. 2:10, 12). Inima trebuie să se apropie de noul legământ depinzând de el, iubindu-l și dorindu-l. „Măcar că nu este așa casa mea înaintea lui Dumnezeu, totuși El a făcut cu mine un legământ vecinic, bine întărit în toate privințele și tare. Nu va face El oare să răsară din el tot ce este spre mântuirea și bucuria mea?” (2 Sam. 23:5).

Având în vedere cele spuse până aici, mă gândesc că cea mai bună și mai clară definiție a credinței care îndreptățește, în acord cu Scriptura, este următoarea: credința este îmbrățișarea de către suflet, în întregime, a revelației lui Isus Hristos ca Mântuitor al nostru. Cuvântul *îmbrățișare* este un termen metaforic, dar cred că este mai clar decât orice altă modalitate de exprimare. El presupune ideea de

a crede, întrucât credința este primul act al sufletului care primește sau acceptă o revelație sau lucru declarat, așa încât este mai corect să o denumim credință, decât dragoste sau alegere. Dacă am vorbi doar despre o persoană, ar fi mai adecvat să vorbim despre dragoste. Dacă ne-am referi doar la o moștenire, un dar sau o răsplată, ar fi mai potrivit să-i spunem primire.

Această definiție ar putea fi exprimată și în următoarele cuvinte: *credința presupune acceptarea, însușirea și supunerea în întregime a sufletului față de revelația lui Isus Hristos ca Mântuitor al nostru*; sau astfel: *credința este îmbrățișarea de către suflet a celui adevăr al lui Dumnezeu care Îl descoperă pe Isus Hristos ca Mântuitor al nostru*. Ea mai poate fi exprimată și ca *acceptarea și dependența în întregime a sufletului de adevărul lui Dumnezeu care Îl revelează pe Hristos ca Mântuitor al nostru*.

Credința presupune alipirea întregului suflet și primirea adevărului, îmbrățișarea lui. Ea constituie o supunere completă a minții și inimii față de acea revelație, o idee și aderare la el cu credință, cu dorință și dragoste. Credința admite și primește această revelație cu tot respectul și creditul care i se cuvin. Sufletul primește această revelație ca adevărată, vrednică și divină. Credința poate fi mai degrabă descrisă decât definită pe scurt, pentru că nu avem cuvinte suficiente. Ea nu poate fi definită printr-un cuvânt sau două, ci avem nevoie de o mulțime de termeni și descrieri pentru ea. M-am folosit aici de anumite expresii metaforice, dar am făcut asta pentru că nu am găsit termeni potriviți pentru a o descrie mai clar.

Credința este acceptarea cu tot sufletul a acestei revelații, conștientizând suficiența, demnitatea, gloria și superioritatea Autorului revelației. Credința este acceptarea din partea întregului suflet a acestui adevăr, alinierea și supunerea față de el, concomitent cu împotrivirea față de orice lucruri care i se opun. Ea este denumită credință pentru că ea crede pe deplin această revelație ca fiind primul și cel mai important exercițiu și al acceptului revelației din partea sufletului.

Alipirea de adevăr și acceptarea lui rațională provin dintr-o conștientizare al gloriei Celui care revelează și a suficienței și superiorității Celui care împlinește revelația. Alipirea și acceptarea însoțite de dorință și dragoste provin din bunătatea și superioritatea lucrului revelat și a Celui ce împlinește revelația. Dacă un om este forțat de un vrăjmaș să se supună unui împărat sau unui căpitan pentru a-l apăra, acest lucru implică părăsirea oricăror alte străduințe și preocupări, și adăpostirea lui sub protecția celui care îl va apăra. Dacă o considerăm ca pe un simplu act al minții, o tranzacție între ființele spirituale, atunci ea constituie abandonul tuturor celorlalte preocupări ale minții, și căutarea și dedicarea ei față de Mântuitor, alegând pe deplin mântuirea prin El, și dedicându-se complet Lui – sau exprimând dorința de a fi al Lui, cu nădejdea că El îl va mântui. De aceea, când un om se dedică lui Hristos ca Mântuitor, el părăsește toate celelalte căi imaginate de mântuire, și nădăjduiește și se dedică din toată inima lui Hristos spre mântuire, alegând pe deplin mântuirea prin El și recunoscându-L în această cale a mântuirii, cu un accept din inimă al sufletului de a-I aparține

în întregime, nădăjduind în suficiența și dorința Lui de a mântui.

* * *

Fragment din *The Works of Jonathan Edwards*.

* * *

Jonathan Edwards (1703-1758): predicator și teolog congregaționalist american; s-a născut în East Windsor, colonia Connecticut, SUA.

LUPTA CREDINȚEI

Arthur W. Pink (1886-1952)

Există unii care spun că acei creștini care se implică în lupta spirituală ar trăi sub nivelul privilegiilor lor. Ei insistă că Dumnezeu dorește să ducă toată lupta în locul nostru. Sloganul lor preferat este: „Trăiește-ți viața, și lasă-L pe Dumnezeu să-Și facă partea”. Ei spun că cel credincios ar trebui să lase toată lupta pe seama lui Hristos. Da, există o jumătate de adevăr în această afirmație, însă este doar o jumătate, iar când acest lucru este dus la extremă, devine erezie. Jumătatea de adevăr este că copilul lui Dumnezeu nu are nicio putere în sine. Hristos le-a spus ucenicilor Lui: „despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5). Totuși, asta nu înseamnă că noi trebuie să devenim pasivi sau că starea ideală în această viață este aceea de roboți. Există, de asemenea, o componentă activă, pozitivă, agresivă a vieții creștine, care ne cheamă la străduință maximă, la folosirea oricărei facultăți a ființei noastre – la o cooperare personală și rațională cu Hristos. Această învățătură, cunoscută sub numele de „viața victorioasă”, constituie în esență o abandonare a responsabilității creștinului. Și este fundamental greșită. Chiar dacă accentuează un aspect al adevărului, ea ignoră din nefericire alte aspecte la fel de necesare și importante ce trebuie avute în vedere de către noi. Cuvântul lui Dumnezeu afirmă că „fiecare își va purta sarcina lui însuși” (Gal. 6:5), ceea ce înseamnă că trebuie să ne achităm de obligațiile personale. Sfinții

sunt chemați să se „curețe de orice întinăciune a cărnii și a duhului” (2 Cor. 7:1) și să „se păzească neîntinați de lume” (Iacov 1:27). Suntem îndemnați cu toții să „biruim răul prin bine” (Rom. 12:21). Apostolul Pavel a afirmat: „mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire” (1 Cor. 9:27). Așadar, a respinge chemarea creștinului să se implice într-un război neîncetat cu firea pământescă, lumea și diavolul înseamnă a respinge pe față multe pasaje clare ale Scripturii.

Viața creștină conține două fațete foarte reale, și fiecare aspect al adevărului divin este echilibrat de acestea. Evlavia practică este un paradox tainic, de neconceput pentru omul firesc. Creștinul este cel mai puternic atunci când este cel mai slab, cel mai bogat când este cel mai sărac, și cel mai fericit când este în starea cea mai vrednică de compasiune. Chiar dacă este necunoscut (1 Ioan 3:1), totuși el este cunoscut bine (Gal. 4:9). Chiar dacă el moare zilnic (1 Cor. 15:31), iată, el trăiește (Col. 3:3-4). Chiar dacă nu are nimic, el se află în posesia tuturor lucrurilor (2 Cor. 6:10). Chiar dacă este persecutat, el nu este abandonat. Deși este lovit, el nu este distrus (2 Cor. 4:9). El este chemat să se „bucure tremurând” (Ps. 2:11) și este asigurat că, „Ferice de voi, care plângeți acum” (Luca 6:21). Chiar dacă Domnul îl face să pască în pășuni verzi și îl conduce la ape de odihnă (Ps. 23:2), totuși el trăiește într-un loc pustiu, „într-un pământ sec, uscat și fără apă” (Ps. 63:1). Chiar dacă, fiind ucenici ai Prințului păcii, creștinii sunt chemați să „sufere, ca un bun ostaș al lui Hristos” (2 Tim. 2:3) și deși sunt „mai mult decât biruitori” (Rom. 8:37), ei sunt adesea învinși.

„Luptă-te lupta cea bună a credinței” (1 Tim. 6:12). Suntem chemați să ne implicăm într-un război neîncetat. Viața creștină trebuie trăită pe câmpul de bătălie. Da, se poate să nu ne placă acest lucru. Am putea să ne dorim ca situația să fie diferită, dar așa a rânduit Dumnezeu. Mai mult, cel mai mare vrăjmaș al nostru, cel mai periculos inamic, este eul, acel „om vechi” care dorește să ne atragă mereu pe căile lui, care se răzvrățește constant împotriva „jugului” lui Hristos, care urăște „crucea” – acel „om vechi” care se împotrivește fiecărei dorințe a „făpturii celei noi”, fiind dezgustat de Cuvântul lui Dumnezeu și dorind întotdeauna să-l înlocuiască cu părerea omului. Totuși, eul trebuie lepădat (Matei 16:24), iar dorințele și poftele lui trebuie răstignite (Gal. 5:24). Cu toate acestea, aici nu avem de-a face cu o lucrare ușoară. O, ce conflict se petrece constant în interiorul adevăratului creștin! Da, există momente când „omul cel vechi” pretinde că este adormit sau mort, dar în curând el se ridică și se manifestă mai viguros ca niciodată în împotrivirea lui față de „omul cel nou”. Acela este momentul când adevăratul creștin își pune cu seriozitate întrebarea: „Dacă este adevărat că sunt un copil de Dumnezeu, atunci de ce se petrec lucrurile acestea cu mine?” (cf. Gen. 25:22)

„Luptă-te lupta cea bună a credinței” (1 Tim. 6:12). Circumstanțele noastre constituie terenul de bătălie. „Firea pământescă” nu este niciodată satisfăcută să se regăsească în circumstanțele în care Dumnezeu ne așază, ci dorește întotdeauna să le schimbe sau să ne conducă în circumstanțe diferite de cele în care ne aflăm prin providența lui Dumnezeu.

Așa au stat lucrurile cu Israelul din vechime. Circumstanțele în care Dumnezeu i-a condus pe copiii lui Israel erau caracterizate de acea pustie, dar ei au cârtit și și-au dorit să se întoarcă în Egipt. Acele evenimente sunt lăsate în scris pentru noi ca niște avertismente. Tendința circumstanțelor este aceea de a înclina inimile noastre către pământ – când suntem prosperi, să ne facă să ne simțim satisfăcuți cu lucrurile pământești – când trecem prin lipsuri, să ne determine să ne văităm sau să tânjim după lucrurile pe care nu le avem. Doar exersarea reală a credinței poate să ridice inimile noastre deasupra circumstanțelor, căci credința privește departe, dincolo de toate lucrurile văzute, așa încât inima își găsește plăcere, pace și bucurie în Domnul (Ps. 37:4). Iar pentru oricare dintre noi, acest lucru nu este niciodată unul ușor. Întotdeauna avem de dus o luptă, și numai harul divin, când este căutat cu sârguință, poate să ne aducă biruință. Adeseori eșuăm. Când facem asta, eșecul trebuie mărturisit înaintea lui Dumnezeu (1 Ioan 1:9), și trebuie să o luăm de la capăt.

Doar credința ne poate face capabili să ne ridicăm deasupra circumstanțelor. Așa a făcut ea în cazul celor doi apostoli care, cu picioarele prinse în butuci și cu spatele sângerând și plin de dureri, cântau laude lui Dumnezeu în temnița din Filipi. Aceasta este expresia credinței biruitoare care se ridică deasupra majorității circumstanțelor neplăcute. Aproape că ne putem imagina cititorul spunând, „vai, dar credința mea este atât de slabă”. Dacă așa stau lucrurile, atunci gândește-te din nou la aceste cuvinte: „luptă-te lupta cea bună a credinței” - și observă repetiția! Nu este ușor pentru credință

să se ridice deasupra circumstanțelor. Nu, nu este un lucru ușor. Este ceva dificil, uneori foarte dificil, așa cum și eu am experimentat. Dar amintește-ți, „lupta” nu este încheiată într-un moment, printr-o singură lovitură.

Adeseori, cel ce iese biruitor se alege cu multe răni înainte ca să-și zdrobească definitiv vrăjmașul. Așa am descoperit și eu că stau lucrurile, și susțin acest lucru și astăzi.

Marele vrăjmaș, „firea pământească”, eul, îi dă „omului cel nou” multe lovituri dureroase, adesea îl pune la pământ, dar, prin har, noi continuăm să luptăm. Uneori, „omul cel nou” iese victorios, alteori o face „omul cel vechi”. „Căci cel neprihănit de șapte ori cade, și se ridică” (Prov. 24:16).

Da, dragul meu cititor, fiecare creștin adevărat are o luptă de dus. Eul este principalul vrăjmaș care trebuie cucerit – circumstanțele noastre trebuie confruntate acolo unde este terenul de bătălie. Și fiecare dintre noi și-ar dori foarte mult să schimbe acel teren de luptă. Există uneori lucruri neplăcute care ne pun la încercare din greu, pe fiecare dintre noi, uneori până când suntem ispitiți să strigăm ca psalmistul: „O, dacă aș avea aripile porumbelului, aș zbura, și aș găsi undeva odihnă!” (Ps. 55:6). Da, este trist să spun, dar am fost vinovat de același lucru. Totuși, când creștinul este orientat corect, spiritual vorbind, el ajunge să fie chiar mulțumitor pentru aceste „circumstanțe”. De ce? Pentru că ele îi oferă credinței oportunitatea de a acționa și de a ne ridica deasupra lor, și astfel să găsim pacea, bucuria și satisfacția nu în mediul plăcut, nu în prietenii

noștri, nici măcar în părtășia dulce cu frații și surorile – ci în Dumnezeu! Doar El poate satisface sufletul. Dumnezeu nu îl trădează pe niciunul dintre cei care își pun cu adevărat încrederea în El. Dar, pentru a ajunge acolo, avem de dus o luptă. Da, o luptă grea, reală și lungă. Dar dacă strigăm după ajutorul lui Dumnezeu, dacă Îi cerem putere și hotărâre, El nu ne va respinge, ci ne va face „mai mult decât biruitori” (Rom. 8:37).

Există în fiecare dintre noi tendința de a fi laș, de a fugi de pe câmpul de bătălie, de a fugi departe de circumstanțele noastre. Așa s-a comportat Avraam (Gen. 12:10), dar nu s-a ales cu nimic bun. Așa a încercat să facă Ilie (1 Împ. 19:3), iar Domnul l-a muștrat pentru gestul lui. Aceste întâmplări sunt lăsate în Scriptură spre „învățătura noastră” (Rom. 15:4), niște avertismente ca să nu ne pierdem cu inima. Ele ne spun că trebuie să fim fermi și sânguincioși în fața acestei înclinații rele, și să ne aducem aminte de acel îndemn: „Vegheați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă!” (1 Cor. 16:13).

„Luptă-te lupta cea bună a credinței”. Domnul nu ne cheamă la un lucru de care El să fi fost scutit. O, ce luptă a îndurat Căpetenia mântuirii noastre! Iată-L în pustie: „a stat patruzeci de zile, fiind ispitit de Satana. Acolo stătea împreună cu fiarele sălbatice” (Marcu 1:13), și în toată acea vreme nu s-a putut hrăni (Matei 4:2). Cât de fioros l-a asaltat diavolul, înprospătându-și atacurile în mod repetat. Mântuitorul l-a confruntat și l-a învins pe terenul credinței, folosind doar Cuvântul lui Dumnezeu. Iată-L din nou în Grădina Ghetsimani. Acolo, bătălia a fost și mai aprigă, atât de

intense fiind agoniile Lui, încât sudoarea I s-a transformat în picături mari de sânge. N-a venit niciun fel de mângâiere din partea ucenicilor Lui, căci ei n-au putut veghea alături de El nici măcar un ceas. Și totuși El a triumfat, biruind pe terenul credinței: „El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte, și fiind ascultat, din pricina evlaviei Lui” (Evrei 5:7).

Acele două circumstanțe sunt, la rândul lor, relatate în Scriptură spre învățătura noastră și, ca întotdeauna, ordinea lor este de o frumusețe fără egal. Ele ne învață cum trebuie să „luptăm lupta cea bună a credinței”. Hristos însuși ne-a lăsat un exemplu! Ce anume învățăm din aceste situații solemne și sacre? Învățăm că singura armă pe care trebuie să o folosim este sabia Duhului, iar victoria nu poate fi obținută decât pe genunchi, „cu strigăte mari și cu lacrimi”. Iar Domnul ne dă har să acționăm în acest fel. O, dacă fiecare dintre noi am căuta cu mai mult zel harul pentru a duce lupta cea bună a credinței! Vom avea parte în Cer de o părtășie fericită și plină de pace dar, până să ajungem acolo, trebuie dusă aici o luptă care trebuie câștigată, altfel nu vom ajunge niciodată acolo (2 Tim 4:6-8).

* * *

Arthur W. Pink (1886-1952): păstor, învățător biblic itinerant și autor creștin prolific; s-a născut la Nottingham, Anglia.

FAPTELE CREDINȚEI

Thomas Hooker (1586-1647)

„... pentru ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur, adică al celor care, nu numai că sunt tăiați împrejur, dar și calcă pe urmele credinței aceleia, pe care o avea tatăl nostru Avraam, când nu era tăiat împrejur” (Rom. 4:12).

Voi încerca să arăt cine sunt aceia care primesc beneficiile legământului, asemenea lui Avraam. Textul spune că sunt cei care „calcă pe urmele credinței pe care o avea... Avraam”. Aceia care nu doar se bucură de privilegiile apartenenței la biserică, ci și produc roadele ascultării și credinței, conform Cuvântului revelat al lui Dumnezeu, și care umblă în acea ascultare – doar aceia vor fi binecuvântați alături de Avraam cel credincios. Pot fi discutate aici două aspecte, dar nu le pot trata pe amândouă. De aceea, voi trece dincolo de primul, arătându-l foarte pe scurt, pentru că este legat foarte strâns de acest text.

Credința rodește în inimile și viețile celor în care ea există. Observați ideea: un om credincios este un om roditor. Credința îl face capabil să rodească. Dacă îți pui întrebarea – Prin ce putere a fost Avraam capabil să asculte de Domnul? - textul îți răspunde: aceia care umblă pe urmele lui Avraam, ba chiar „pe urmele credinței aceleia, pe care o avea... Avraam”. Cineva ar putea să creadă că textul ar trebui citit astfel: aceia care umblă pe urmele lui Avraam. Da,

este adevărat, dar apostolul are în vedere un alt obiectiv. De aceea, el spune că este vorba despre cei care umblă pe urmele *credinței* lui Avraam, spunând implicit că harul credinței pe care Dumnezeu i l-a dat lui Avraam a fost ceea ce l-a înviat și l-a făcut capabil să împlinească orice îndatorire pe care Dumnezeu i-a cerut-o și la care El l-a chemat. De aceea, întrebarea ar trebui să fie – *Cum se face că Avraam a fost un credincios atât de rodnic? Ce anume l-a făcut să sufere în felul respectiv și să meargă până la capăt în ascultarea lui?* Evident, credința a fost cauza care a produs astfel de efecte și care l-a ajutat să împlinească astfel de acțiuni. Esența este, așadar, evidentă: credința este cea care a determinat roadele.

De aceea, aproape toate acțiunile unui creștin trebuie făcute așa încât credința să fie ceea ce le împlinește. Dacă un om se roagă așa cum ar trebui, avem de-a face cu „rugăciunea făcută cu credință” (Iacov 5:15). Dacă el ascultă așa cum este chemat, avem de-a face cu „ascultarea de credință” (Rom. 16:26). Dacă altul se implică în lupta spirituală, ea este „lupta credinței” (1 Tim. 6:12). Dacă omul trăiește o viață sfântă, creștină, el trăiește prin credință (Gal. 2:20). Aș spune chiar că, dacă a murit așa cum este chemat să moară, el a murit prin credință. „În credință au murit toți aceștia” (Evrei 11:13). Cum adică? Puterea credinței a dirijat și rânduit acestea în fața morții, echipându-i pe cei ce au experimentat-o cu temelia și principiile siguranței dragostei lui Dumnezeu și făcându-i capabili să suporte moartea cu răbdare. Tot ce mai pot spune este ceea ce apostolul a afirmat: „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință” (2 Cor. 13:5). De ce nu spune apostolul,

„cercetați, pentru a vedea dacă este credința în voi”, ci „dacă sunteți în credință”? El vrea să spună că, așa cum un om este stăpânit de băutură, de dragoste sau de o patimă, tot așa credinciosul trebuie să se afle sub stăpânirea credinței, după cum vom vedea ceva mai târziu. Dacă el se roagă, credința trebuie să fie cea care îi compune rugăciunea. Dacă ascultă, credința trebuie să fie cea care lucrează. Dacă trăiește, credința este cea care îl aduce la viață, iar dacă moare, credința este cea care îl însoțește în moarte. Oriunde se găsește credința, ea va face minuni în sufletele acelor care o au. Credința nu poate fi leneșă. Ea acționează, așa încât în urma ei se văd pașii credinței. Ea pune întreg omul la lucru, îi mișcă mâinile și picioarele, ochii și toate celelalte părți ale trupului. Observați cuvintele apostolului: „Însă fiindcă avem același duh de credință, potrivit cu ceea ce este scris: ‚Am crezut, de aceea am vorbit!’ și noi credem, și de aceea vorbim” (2 Cor. 4:13). Credința apostolului, pe care o avea în inima lui, i-a mișcat limba. Dacă omul are credință în inima lui, această credință se va vedea pe buzele lui. Cred că este suficient ceea ce am spus pentru a dovedi principiul.

Aplicația este următoarea: acest verset vine ca un cap greu de acuzare asupra multora care trăiesc în sânul bisericii. Mergi pe căile tale, dar citește acest singur verset, și gândește-te cu seriozitate la adevărul conținut în el — că oricine este fiul lui Avraam, are credință, și oricine are credință este un om care umblă, care lasă urme după el. Poți vedea ce fel de credință există în tine după urmele acelei credințe.

Dar nu este acest lucru o acuzație grea adresată multor suflete

care se adăpostesc la umbra bisericii, care sunt siguri pe ei înșiși, care nu-și pun niciun fel de întrebări dacă sunt cu adevărat credincioși, și care nu își testează niciodată autenticitatea credinței? Cu toate acestea, adevărul este că oriunde există credință, ea este roditoare. Dacă îți lipsesc roadele, poți să pretinzi orice, n-ai niciun fel de credință în tine. Vai, acești trântori ciudați, acești așa-ziși creștini, sunt niște oameni leneși! Biserica este plină de asemenea specimene. Ei aud continuu cuvântul predicat, și totuși rămân nefolositori și neroditori. Dacă ar exista mai multă credință în lume, ar trebui să vedem mai multe fapte ale credinței în ea. Credința ar pune la lucru mâinile, picioarele, ochii și buzele. Oamenii merg încoace și încolo pretinzând că sunt credincioși, dar vai, ei nu sunt decât niște statui. Ei nu stârnesc nici măcar o adiere de vânt. Privește locul unde se găsesc ei la începutul anului, și acolo îi vei găsi și la sfârșitul lui – la fel de păgâni, la fel de lumești, neschimbați în conversațiile lor stricate, la fel de formali în îndatoririle lor cum au fost dintotdeauna. Este oare aceasta credință? O, credința lucrează în toate aceste aspecte și în multe altele, îndemnând sufletul la lucru.

Dar ai putea spune: nu există oare situația când omul are credință, dar să nu aibă roadele despre care tu vorbești? Nu există oare situația când un om să aibă o inimă bună, înclinată să facă binele, chiar dacă nu poți descoperi acea abilitate manifestată în rodnicia ei? Nu vă înșelați! O astfel de idee este o simplă amăgire din partea Satanei. Oriunde există credință, ea Îl aduce pe Hristos în suflet. Rețineți: oricine crede, Hristos locuiește prin credință în acel suflet. Apostolul spunea: „Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru,

da, este supus morții, din pricina păcatului; dar duhul vostru este viu, din pricina neprihănirii” (Rom. 8:10). Dacă Hristos este în tine, adică dacă tu crezi în Domnul Isus, atunci El locuiește în tine prin credință. Și dacă Hristos este în suflet, trupul nu poate fi mort, ci omul este viu și activ față de îndatoririle lui religioase, gata oricând, dornic și bucuros în împlinirea cărui lucru îi este cerut de Dumnezeu. Hristos nu este un Mântuitor mort, nici Duhul nu este un Duh mort. Al doilea Adam este făcut un suflet viu (1 Cor. 15:45). Oriunde există Duhul, El lucrează efectele potrivite Ființei Sale. Duhul este unul de curăție, de zel, și oriunde Se găsește, El curăță și produce zel. Cine pretinde că are credința, dar în tot acest timp poate rămâne mulțumit să fie leneș și neroditor în lucrarea Domnului – poate rămâne mulțumit să fie un creștin mort – ar face mai bine să-și considere starea ca fiind una înfricoșătoare. Dacă s-ar găsi credință în el, ea s-ar vedea inevitabil. Nu poți să-ți înfrânezi inima de la a se manifesta potrivit cu starea ei. În cel înviat, inima bate cu putere, sufletul este viu, și va exista o schimbare în întreaga viață și în întreaga purtare, dacă cea mai mărunță porție de credință își găsește loc în acel om.

Acum probabil că vei întreba: care este rolul credinței? Sau cum ar putea ști cineva care este rodul adevărat al credinței, prin care să-și poată deosebi starea spirituală? Eu spun că textul acesta răspunde clar la întrebare: acela care umblă pe urmele credinței lui Avraam va ști că este credincios. Prin „urmele credinței” se face referire la faptele, acțiunile, străduințele sfinte ale lui Avraam, iar acolo unde se găsesc acele urme, acolo se poate vedea și credința lui

Avraam.

Orice om credincios poate imita acțiunile credinciosului Avraam. Subliniază ceea ce am afirmat. Asta înseamnă să fii fiu al lui Avraam, nu să te naști din el prin descendență naturală, căci așa erau și evreii, însă Avraam este tatăl nostru pentru că el este un model pentru credința noastră. „Tatăl tău era Amorit”, spune Scriptura (Ezec. 16:3); altfel spus, mergi pe urmele pașilor amoritiților prin comportamentul tău. De aceea, Avraam este denumit tatăl credincioșilor, pentru că el este modelul comportamentului lor (Rom. 4:11), un model pe care ei trebuie să îl urmeze în acele slujiri la care Dumnezeu îi cheamă. Așadar, ideea este clară: orice om credincios poate și trebuie să imite acțiunile lui Avraam cel credincios. Aceasta este și pledoaria lui Hristos, și El o prezintă ca pe un adevăr incontestabil înaintea inimilor cărturarilor și fariseilor, care se lăudau cu privilegiile și prerogativele lor, spunând că „tatăl nostru este Avraam” (Ioan 8:39). Nu, a răspuns Hristos, „dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam” (Ioan 8:39). Nu a fi asemenea lui Avraam în constituția lui fizică, nici a fi una cu sângele lui, nu acestea îl fac pe om să fie fiu al lui Avraam, ci a fi asemenea lui în sfințenie, în dorințe sfinte, în a avea o inimă și o viață sfântă. În aceeași manieră, apostolul accentuează această idee atunci când i-a îndemnat pe evrei, cărora le-a scris să urmeze exemplul sfinților: „Uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață, și urmați-le credința” (Evrei 13:7). Tot așa și apostolul Petru folosește exemplul Sarei înaintea femeilor evlavioase: „Fiicele ei v-ați făcut voi, dacă faceți binele” (1 Petru 3:6).

Cred că, în acest aspect, pentru a înțelege mai bine și mai clar învățătura, trebuie rezolvată o întrebare: Care erau urmele credinței lui Avraam? Pe ce cale a mers el? Eu aș spune că aceasta este o întrebare vrednică de cercetare, motiv pentru care, lăsând în urmă argumentația de până aici, mă voi îndrepta către ea așa încât cititorii mei să cunoască lucrurile către care să-și îndrepte inimile.

De aceea, eu cred că există șase trăsături sau urme ale credinței lui Avraam, lucruri esențiale pe care orice om credincios trebuie să le facă așa cum Avraam le-a făcut în lucrarea credinței – adică în viața lui obișnuită. În lucrările credinței, care țin de toți oamenii, orice om trebuie să-l imite pe Avraam în acești șase pași, așa încât, împlinind aceste trăsături și acțiuni ale credinței, el se poate regăsi ușă în ușă cu fericirea, vecin cu Raiul.

1. Primul pas pe care Avraam l-a făcut pe căile harului și fericirii, după cum vei observa, a constat în *supunerea față de chemarea lui Dumnezeu*. Observă ceea ce Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta... Avram a plecat, cum îi spusese Domnul” (Gen. 12:1, 4). Chiar dacă fusese un idolatru, el a fost mulțumit să lase totul departe și s-a supus poruncii lui Dumnezeu. Nimeni nu l-a putut ține pe loc, nici prietenii, nici rudele, nici averile, căci el a luat aminte cu bucurie la chemarea lui Dumnezeu. Așa este orice om credincios. Acesta este primul lui pas: el vine mulțumit sub domnia și puterea poruncii lui Dumnezeu. Indiferent ce i-ar cere Domnul, indiferent de slujirile care i s-ar cere din partea Lui, sufletul lui se supune și este mulțumit și liniștit când

este modelat de chemarea lui Dumnezeu, răspunzând cu ascultare. El este fericit să lase în urmă păcatele sale și ambițiile proprii, și să primească influența Duhului Sfânt. Aceasta este ceea ce Dumnezeu cere, și cere nu doar de la Avraam, ci de la toți cei credincioși: Oricine vrea să fie ucenicul Meu, spune Hristos, trebuie să-și lepede tatăl, mama, copiii, casele și ogoarele (Matei 19:29); da, el trebuie să „se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze” (Matei 16:24). Acesta este primul pas în creștinism, anume renunțarea la meritele noastre și supunerea noastră față de toate poruncile lui Dumnezeu, conștientizând cu mulțumire că buna Lui plăcere va domni în viețile noastre.

2. Apoi Avraam, așa cum se petrece cu fiecare suflet credincios, a mers înainte, către următorul pas. El a demonstrat că, *oriunde credința vine cu putere în inimă, sufletul nu rămâne doar mulțumit să se supună poruncii lui Dumnezeu, ci tânjește după îndurarea Lui, după harul Lui, Îl prețuiește pe Hristos și mântuirea mai presus de toate lucrurile din această lume, nefiind satisfăcut de nimic altceva decât de Domnul Hristos*. Chiar dacă poate fi părtaș multor lucruri aici, în lumea aceasta, și chiar dacă s-ar putea bucura de abundența mângâierilor exterioare, el nu poate rămâne liniștit până nu se alipește de Domnul, până nu simțe și nu găsește cea dovedă și siguranță a dragostei Lui, pe care El le-a făgăduit-o tuturor celor care Îl iubesc. Lucrurile lumești nu pot ocupa niciun loc de cinste în viața lui. Poți vedea acest lucru la Avraam: „Avrame, nu te teme”, i-a spus Dumnezeu, „Eu sunt scutul tău, și răsplata ta cea foarte mare” (Gen. 15:1). Ce putea Avraam să-și dorească mai

mult? Cineva ar putea să-și imagineze că Domnul îi face aici o făgăduință suficient de mare lui Avraam. „Eu voi fi apărătorul tău, răsplata ta cea foarte mare”. Nu este oare Avraam mulțumit cu aceasta? Nu, observați felul în care Avraam a pledat înaintea lui Dumnezeu: „Doamne Dumnezeule, ce-mi vei da? Căci mor fără copii” (Gen. 15:2). Ochiul lui este îndreptat către făgăduința pe care Dumnezeu i-a făcut-o de a-i da un fiu, din care avea să vină Mântuitorul lumii. „O, Doamne, ce îmi vei da?”, ca și cum ar fi spus, ce vei face pentru mine? Vai, nimic nu-mi va face sufletului bine dacă nu voi avea un fiu, și, în el, un Mântuitor! Ce se va alege de mine atâta vreme cât voi rămâne fără fiu, și astfel fără Mântuitor, dacă este să mă exprim astfel? Avraam n-a putut să fie satisfăcut de niciun alt lucru, nu putea să se bucure de nimic altceva, căci compara toate aceste lucruri cu făgăduința dată de Dumnezeu, așa încât n-a mai dorit și nu a mai tânjit după nimic altceva. Așa trebuie să fie viața oricărui om credincios. Acel suflet care nu-L prețuiește pe Hristos mai presus de toate lucrurile din această lume nu L-a avut și nu-L va avea niciodată pe Hristos dacă rămâne astfel.

3. Următorul pas al credinței lui Avraam a fost acesta – *el și-a pus temelie sufletului său în puterea și îndurarea atotsuficiente ale lui Dumnezeu*, așa încât să obțină ceea ce și-a dorit. El, dacă este să vorbim astăzi, s-a înfășurat în atotsuficiența lui Dumnezeu. Poți vedea acest lucru în Romani 4:18, unde apostolul vorbește despre Avraam care a crezut „împotriva oricărei nădejdi”. Altfel spus, când n-a mai existat nicio nădejde în această lume, el a continuat să creadă în Dumnezeu, chiar împotriva tuturor nădejdlor, și acest

lucru a dus la împlinirea făgăduinței lui Dumnezeu. Făgăduința a fost obiectul nădejdiei sale, întrucât privea la Dumnezeu, și depășea astfel posibilitățile omului. Așa spune și textul: „Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit, - avea aproape o sută de ani – nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii. El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu” (Rom. 4:19, 20). El s-a aruncat cu totul în brațele făgăduinței prețioase și a îndurării lui Dumnezeu.

4. Dar Avraam a făcut încă un pas în credința adevărată, care îndreptățește. El ne-a dovedit că *cel credincios nu are o credință vagă, ci ea este îndreptată către superioritatea Domnului Isus și către acea plinătate care se găsește în El*, chiar dacă nu poate avea întotdeauna parte de dulceața îndurării Lui, căci nu poate și nu îndrăznește să și-o aplice, fiindcă nu găsește nimic vrednic în sine și, cu toate acestea, este hotărât să se odihnească în Domnul și să se bazeze pe Dumnezeul mântuirii sale, așteptând îndurarea Lui la timpul hotărât de Dumnezeu, când Își va revărsa bunătatea asupra aceluia suflet sărman. Exemplul acelei femei din Canaan este unul deosebit, dacă ne uităm la faptul că Hristos părea că nu dorește să o bage în seamă și că nu dorește să-și arate harul față de ea. El a spus: „Eu nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel” și „Nu este bine să iei pâinea copiilor, și s-o arunci la căței!” (Matei 15:24, 26). Observați răspunsul ei: „Da, Doamne, [mărturisesc totul]: dar [cu toate acestea] și căteii mănâncă firimiturile care cad de la masa stăpânilor lor” (Matei 15:27). O, tăria și lucrarea credinței

ei! Ea vine la Hristos cerând îndurare. El o respinge, și asta în mod repetat, insinuând că ea ar fi ca un câine. Ea își mărturisește nepuțința, dar nu este descurajată de ea, ci se odihnește în bunătatea și îndurarea lui Hristos, și este hotărâtă întru totul să capete îndurarea Lui indiferent cât ar costa-o. Este adevărat, Doamne, mărturisesc că sunt atât de rea pe cât consideri Tu, dar mărturisesc în același timp că nu există altă sursă a mângâierii decât la Tine și, chiar dacă sunt un câine, mă voi mulțumi cu firimiturile care cad de la masa Ta. Ea a insistat să primească îndurare, și s-a sprijinit întru totul pe favoarea lui Hristos în acest sens. Așa trebuie să fie orice credincios adevărat în acest aspect. El trebuie să se bazeze întru totul pe puterea, credincioșia și veridicitatea lui Dumnezeu, și să aștepte îndurarea Lui. El trebuie nu doar să depindă de Dumnezeu, ci și să aștepte ajutorul Sfântului lui Israel.

5. Dar un pas următor al credinței lui Avraam se arată prin faptul că *el n-a socotit niciun lucru atât de prețios încât să nu Îl mai urmeze pe Domnul*. El a fost mulțumit să treacă peste toate impediamentele, să depășească toate dificultățile. Orice i-a scos Dumnezeu în cale, el și-a însușit. Acesta este pasul următor pe care Avraam l-a făcut, și pe care tu trebuie să îl faci descoperind felul în care Dumnezeu l-a pus la încercare. Textul ne spune aici că „Dumnezeu l-a pus la încercare pe Avraam” (Gen. 22:1), că l-a testat pentru a-l crește și i-a cerut să facă următorul lucru: „Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria, și adu-l ardere de tot acolo”. Îl vedem pe Avraam ridicându-se imediat și punându-și fiul pe altar, luând cuțitul pentru a-l junghia pe propriul fiu –

așa că Avraam nu l-a scutit nici măcar pe fiul său Isaac. El n-a considerat că ar exista un preț prea mare. El nu a stat să negocieze cu Dumnezeu în această situație. Dacă Dumnezeu voia un lucru, acel lucru trebuia împlinit, indiferent care era prețul, chiar dacă l-ar fi costat viața. Fără îndoială, Isaac îi fusese mai drag lui Avraam decât propria viață. Dar Avraam nu a fost un caz singular, ci toți credincioșii lui Dumnezeu au umblat pe aceeași cale. Apostolul Pavel a mers pe același drum. El spune: „Și acum, iată că, împins de duhul, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo. Numai, Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate că mă așteaptă lanțuri și necazuri. Dar eu nu țin numai decât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba, pe care am primit-o de la Domnul Isus, ca să vestesc Evanghelia harului lui Dumnezeu”. O, suflet binecuvântat! Aici se vede lucrarea credinței! Dar cât de greu ni se pare nouă când trebuie să ne despărțim de vreun lucru pentru cauza lui Dumnezeu! „Dar eu nu țin numai decât la viața mea, ca și cum mi-ar fi scumpă”. Iată, aici se vede cu adevărat lucrarea credinței, când un om este mulțumit să facă orice îi cere Dumnezeu, și, dacă vin peste el închisoarea, pierderea averilor, a libertății, chiar pierderea vieții, nimic nu îl va da înapoi, pentru că vrea să-și finalizeze cursa în mângâierea Domnului. Așa au trăit sfinții lui Dumnezeu în acele vremuri ale bisericii primare, când „au primit cu bucurie răpirea averilor lor” (Evrei 10:34). Mă gândesc că îi putem vedea pe sfinții aceștia umblând după Hristos înarmați cu armele credinței și trecând peste orice piedici, mergând înainte mulțumiți chiar dacă ar pierde totul,

chiar dacă ar trebui să se despartă de toate lucrurile, ca să Îl aibă pe Hristos. Așa spune și sfântul Pavel: „Eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să și mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Isus” (F.A. 21:13). Iată, el subliniază că, în loc să își abandoneze Mântuitorul, mai degrabă ar fi dorit să-și piardă viața, și chiar dacă oamenii ar fi dorit să îl împiedice, el a rămas hotărât să se alipească de Hristos, mai degrabă pierzându-și viața decât să-L piardă pe Domnul vieții. O, lăsați-mă să-L am pe Mântuitorul meu, și luați-mi viața!

6. Ultimul pas este următorul: când sufletul este astfel hotărât să nu negocieze cu Dumnezeu, ci să se despartă de orice lucru de dragul Lui, atunci ajunge la o dispoziție a inimii care *este înclinată să împlinească orice responsabilitate cerută de Dumnezeu*. Într-un astfel de om, sufletul este pus la lucru fără a mai sta să se gândească la dorințele sale pământești, ascultând în totul de Domnul din toată inima, fără vreo reținere. Când Avraam a fost chemat, el a răspuns: „Iată-mă” (Gen. 22:1). Așa au răspuns și Samuel: „Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă” (1 Sam. 3:9) și Anania: „Iată-mă, Doamne” (F.A. 9:10). Sufletul credincios nu stă să caute, ca un slujitor rău care umblă după tovarășii lui, și care vânează orice moment când stăpânul este plecat, pentru a putea fugi de responsabilitățile lui, ci un astfel de suflet este gata oricând să fie folosit de Domnul, după plăcerea Lui. Vei vedea că așa au stat lucrurile cu Avraam, când Domnul i-a poruncit să iasă din țara lui, iar el „a ascultat, și a plecat fără să știe unde se duce” (Evrei 11:8). El a plecat bucuros, chiar dacă nu știa unde va merge, ca unul care

ar fi spus că, dacă Domnul îl cheamă, nu va pune nimic sub semnul întrebării, și dacă Dumnezeu va porunci, el va asculta indiferent de poruncă. Așa trebuie să fie orice suflet credincios. Noi trebuie să orbim ochiul rațiunii firești, să fim hotărâți să ascultăm, chiar dacă cerul și pământul ar părea că sunt în contradicție, și să nu ne pese de ce ar putea să spună oamenii sau diavoli, ci doar de ceea ce Dumnezeu ne cheamă să facem. În asta stau curajul și ascultarea credinței. În pasajul la care am făcut referire mai devreme, apostolul Pavel a fost înconjurat la un moment dat de mulți prieteni, când a ajuns să dea de greutate în lucrarea lui. Ei toți l-au implorat, îndemnându-l să nu meargă la Ierusalim. Dar Pavel le-a răspuns: „Ce faceți de plângeți așa, și-mi rupeți inima?” (F.A. 21:13), ca unul care ar fi spus: „Da, sufletul meu este îndurerat, pentru că mă împovărați, încercând să mă împiedicați să merg cu toată dorința ca să împlinesc slujirea pe care Dumnezeu mi-a încredințat-o”. Un curaj asemănător s-a aflat în Luther când prietenii lui au căutat să-l împiedice să meargă la dieta de la Worms: „Chiar dacă în Worms ar fi atâția demoni câte țigle sunt pe acoperișurile caselor, eu tot aș merge acolo în Numele Domnului meu Isus”. Acesta este ultimul pas.

Să recapitulăm. Acela care este hotărât să ia aminte la chemarea lui Dumnezeu; care prețuiește făgăduințele Lui și tânjește după ele; care se odihnește în Domnul și așteaptă momentul când El revarsă îndurarea Lui; care trece peste toate impedimentele și dificultățile, și socotește că nimic nu este prea valoros ca să nu Îl urmeze pe Domnul; care este mulțumit să dovedească o ascultare bucurasă și imediată de

poruncile Lui; acela care umblă în felul acesta, în toți acești pași, va avea parte de plinătatea păcii lui Dumnezeu. Cerul este la îndemâna lui, căci el este sigur de mântuirea lui pe cât sunt îngerii siguri de Cer. El este sigur că va fi mântuit alături de credinciosul Avraam la fel cum este sigur că Domnul este viu. El umblă pe urmele lui Avraam și, de aceea, este sigur de destinația lui. După cum poți vedea, situația lui este clară, argumentele sunt evidente, și ele ne spun că orice om credincios poate și trebuie să îl imite pe credinciosul Avraam.

Cineva și-ar putea imagina aici că noi îi atragem pe oameni către un standard mult prea înalt și, evident, dacă acesta ar fi sensul cuvintelor și lucrarea Duhului Sfânt, ce se va întâmpla cu aceia mulți care trăiesc în sânul Bisericii? Întrebarea contează prea puțin, pentru că ea folosește o rațiune omenească. Temelia acestei învățături ține de faptul că orice om credincios are aceeași credință pe care a avut-o și Avraam, deopotrivă în ce privește natura și lucrarea ei. De aceea, ca să găsești răspunsul la această întrebare, trebuie să te îndrepti către a vedea ce fel de credință a fost credința lui Avraam și ce putere a avut ea. Astfel, credința oricărui creștin adevărat este de aceeași natură și are aceeași putere cu aceea a lui Avraam. Acest lucru se petrece pentru că făgăduințele lui Dumnezeu constituie temelia pe care este așezată orice credință adevărată. Duhul lui Dumnezeu este Cel care lucrează această credință în toți cei ce sunt ucenicii lui Hristos. Puterea Duhului Sfânt este ceea ce intervine în inimile și viețile tuturor celor credincioși. Dacă tragem linie sub toate acestea, putem spune că toți credincioșii adevărați au parte de aceleași făgăduințe pe baza temeliei credinței lor, au

parte de unul și același Duh care lucrează în ei, se folosesc de aceeași putere pentru a pune la lucru abilitățile credinței, și cu siguranță că nu pot ajunge decât la aceleași acțiuni ale credinței. Apostolul Petru spune că fiecare credincios, la nivel individual, „a căpătat o credință de același preț” (2 Petru 1:1). În lumea de astăzi sunt mulți care au o credință de tinichea, una contrafăcută, însă sfinții sunt cu toții părtași „credinței de același preț”. Credința aleșilor lui Dumnezeu este de aceeași natură, chiar dacă în diverse grade, așa cum un om poate avea în buzunarul lui mai multe monezi, unele mai mari, altele mai mici, dar toate făcute din același metal prețios. Este ca atunci când cineva altoiește un copac, căci nu poate pune pe o plantă un altoi diferit de natura acelei plante. Domnul Isus Hristos este trunchiul în care sunt altoiți toți cei credincioși, prin Duhul lui Dumnezeu și prin credință. De aceea, toate ramurile care sunt altoite în El produc același rod. Da, ele pot să nu producă aceeași cantitate, dar toate vor produce rod de aceeași natură. Așa cum un măr mai mic este de aceeași natură și are același gust ca unul mai mare, tot așa orice om credincios are în inima lui aceeași sfințenie a inimii și vieții, pentru că în el funcționează același principiu al sfințeniei. Este adevărat că un creștin poate să aducă roade mai puține prin comparație cu altul, dar natura ambelor roade este aceeași. Cursul vieții unuia poate să nu fie caracterizat de o abundență de putere și plinătate a harului prin comparație cu al altuia, însă în ambii vom vedea același har adevărat și aceeași ascultare a credinței, în natura și adevărul ei, chiar dacă profunzimea va fi diferită.

Haideți să vedem acum ce aplicații putem face spre beneficiul nostru, căci folosirea acestei învățături are o importanță mare în viețile noastre.

În primul rând, ea ne îndeamnă la cercetare. Dacă este adevărat (așa cum nu poate fi negat, dovezile fiind atât de puternice și argumentele atât de clare) că fiecare fiu al lui Avraam calcă pe urmele lui Avraam, atunci cred că poți vedea cine are cu adevărat credință, cine este sfânt adevărat și urmaș al lui Avraam. În lumina acestui adevăr, bazându-ne pe această învățatură, dacă îți analizezi viața și privești în comportamentul tău, nu poți să nu observi dacă ai sau nu credința adevărată. Acel om care își poate vedea credința manifestată și pusă la lucru în diversele ei fațete, în acord cu ceea ce am văzut că a caracterizat credința lui, poate fi bucurat că este un om credincios, un creștin adevărat.

Aș vrea să vă întreb acum, să apelez la sufletele voastre și să vă cer să cercetați pentru a vedea dacă Domnul și cauza Lui sunt prioritate în voi. Către ce se îndreaptă rugăciunea voastră? Cine este pus pe locul secund, atunci când poruncile lui Dumnezeu intră în competiție cu interesele voastre? Nu este oare evident că, atât cât vedeți, nu vă aflați sub porunca Domnului, a Cuvântului Lui? Tremurați la gândul mâniei care vine din partea oamenilor muritori, și totuși, când auziți avertismentele judecăților Domnului din Cuvântul Lui, nu vă smeriți inimile? Când Domnul vă cheamă să vă smeriți, să postiți, să plângeți și să vă pocăiți, cine ia aminte la chemarea Lui? Avraam, fraților, a luat aminte. Viața lui n-a fost caracterizată de o atitudine ca a voastră. Nu, nu, ci el a mers mii de

mile pe acest drum, la chemarea Domnului. Imediat ce Domnul i-a spus, „Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău”, el a abandonat totul. Nimic nu l-a oprit în a demonstra ascultare de Dumnezeu – nici prieteni, nici părinți, nici holde sau averi.

Există unii care n-ar putea fi niciodată urmași ai lui Avraam, pentru că ei nu sunt decât niște ipocriți. Astăzi avem o generație de oameni foarte vicleană, mai vicleană decât cea anterioară, oameni care știu să ascundă bine starea lor reală, căci nu cunosc adevărul. Mulți ipocriți pot ajunge departe în ipocrizia lor, pot fi mulțumiți să se îndepărteze de orice fel de lucru și să sufere înaintea oamenilor pentru cauza lui Dumnezeu, dar ei nu se despart de plăcerile și poftele lor, chiar dacă împlinesc multe slujiri în aparență sfinte. Există mari diferențe între ei și Avraam. Avraam abandonat totul, dar acești ipocriți își păstrează lucruri ale acestei lumi sau anumiți idoli cărora li se închină, statutul lor social, bogățiile lor sau vreo poftă secretă, lucruri pe care le folosesc ca idoli, așa încât, pentru a se bucura de aceste plăceri, ei sunt în stare să se despartă de orice, în final chiar de Domnul. Trebuie să știi că, dacă vrei să fii unul dintre urmașii lui Avraam, trebuie să te lepezi de toți idoli tăi, de dumnezeul mândriei, al dragostei de sine, al slavei deșarte, trebuie să părăsești închinarea acestor dumnezei, și să vii să te închini doar lui Dumnezeu și să trăiești doar în adevărul Lui.

În al doilea rând, ea ne îndeamnă să mergem înaintea pe calea credinței. Dacă toți sfinții lui Dumnezeu trebuie să meargă pe aceeași cale a vieții și să umble în aceeași mântuire ca a lui Avraam, atunci nu există nicio altă cale care să îl ducă pe om la fericire. Privește la drumul

pe care Avraam a călătorit, și pe acolo trebuie să mergi și tu. Nu există mai multe căi. Calea pe care el a umblat trebuie să fie copiată de tine, trebuie să umbli pe ea potrivit regulilor ei, și să îți ajustezi comportamentul potrivit cerințelor ei. Nu există nicio altă cale care să te ducă la viață și fericire. Vorbesc în felul acesta pentru a scoate la iveală înșelătoriile multor oameni firești, care cred că Domnul a inventat ceva nou, o cale nouă prin care ar putea să îi ducă pe ei la viață, și că, de aceea, ei nu au nevoie să meargă pe calea obișnuită, rânduia de El, căci ei pretind că Dumnezeu le-ar fi descoperit o scurtătură. Mulți sunt aceia care își imaginează că Dumnezeu îi va scuti de calea credinței. Să se smerească ei, să postească ei și să se roage? Nu, acestea sunt pentru oameni slabi, zic ei. Averiile lor trebuie să și le păstreze, căci, așa cum pretind ei, le au de la Dumnezeu și ar fi un păcat să se despartă de ele. În ceea ce îi privește pe oamenii săraci, ei cred că Dumnezeu i-a rânduit pe unii și pe alții și, de aceea, este dreptul lor să aibă o viață de ușurătate și preocupări lumești. Vai, acești oameni trăiesc din truda lor, și trebuie să se bucure de rodul muncii lor, așa încât nu au timp să împlinească ce li se cere din partea lui Dumnezeu! Dar nu vă amăgiți, căci dacă ar exista altă cale decât aceea pe care Avraam a mers, aș putea oare să nu o folosesc? Totuși, situația este clară, căci Domnul a demonstrat prin Cuvântul Său că nu există altă cale. Trebuie să mergem pe aceeași cale și să călcăm pe urmele lui Avraam, dacă vrem să ajungem vreodată acolo unde este el.

Nu trebuie să te amăgești niciodată cu lucruri de acest fel, indiferent cine ai fi. Dumnezeu nu face diferență între oameni. Dacă

vrei să ajungi în același Cer, trebuie să vâslești pe aceeași mare. Dacă vrei să ajungi în aceeași Împărăție a slavei, trebuie să mergi pe același drum al harului. În inimile oamenilor se naște adesea amăgirea, mai ales în cazul celor bogați și educați, că avuțiile și situația lor din lumea aceasta le vor procura locuri mai bune în lumea viitoare. Ce, gândesc ei, nu se poate ca omul să fie mântuit fără a umbla pe această cale îngustă? De ce este nevoie de toate aceste sacrificii? Nu există nicio altă cale de a ajunge acolo? Evident, frații mei, trebuie să predic ceea ce au predicat Mântuitorul Hristos și apostolul Pavel. Ei n-au știut de vreo altă cale. Acela care își închipuie că ar exista așa ceva nu va ajunge la un final fericit. O altă cale nu este decât calea diavolului. Este calea amăgirii care te ține în necredință și te trimite în pierzare. Adevărul este că ai în fața ta calea, singura cale, și trebuie să mergi pe ea dacă vrei să ajungi la viață și fericire. De aceea, nu te amăgi și nu lăsa ca ochii tăi să fie orbiți, ci fii convins că trebuie să faci ceea ce a făcut Avraam. Dacă Dumnezeu îți spune să abandonezi totul, asta trebuie să faci. Trebuie să aștepți puterea și providența Lui. Supune-te înaintea Lui în toate lucrurile, fiind mulțumit cu gândul că voia Lui este cel mai bun lucru. Aceasta este calea pe care trebuie să mergi dacă vrei să ajungi vreodată în Ceruri.

În al treilea rând, și ultimul, ea ne îndreaptă către un cuvânt de mângâiere adresat tuturor sfinților din poporul lui Dumnezeu, ale căror conștiințe pot să mărturisească că s-au străduit să umble din inimă în neprihănire, așa cum a umblat Avraam.

Dragii mei frați, fiți convinși din Cuvântul lui Dumnezeu de

faptul că drumul pe care mergeți este bun, și continuați să mergeți pe el fiind mângâiați, știind că Dumnezeu Cerului este cu voi. Fiți siguri că voi, care umblați asemenea lui Avraam, veți ajunge la odihna lui și că nu vă va părea rău niciodată de toate suferințele pe care le aveți de îndurat. Poate că această cale vi se pare acum dure-roasă și grea, dar aș vrea să vă spun ceea ce Abigail i-a spus lui David: „Când va face Domnul domnului meu tot binele pe care ți l-a făgăduit, și te va pune mai mare peste Israel, atunci nu va avea domnul meu nici muștrări de cuget și nici nu-l va durea inima că a vărsat sânge degeaba și că s-a răzbunat singur. Și când va face Domnul bine domnului meu, adu-ți aminte de roaba ta” (1 Sam. 25:30-31). Fraților, nu vreau să vă ascund că veți avea parte de necazuri și împotrivire din partea celor răi în această lume. Vă veți întâlni cu mulți Nabal și Cain, care se vor ridica împotriva voastră, dar mergeți înainte cu răbdare. Știți că este o cale aspră, dar este calea adevărului. Este o cale a suspinelor, dar este calea cea bună, și veți ajunge în final la fericire. Când veți ajunge la capătul ei, nu vă va părea rău, pentru că veți vedea că tot binele pe care Dumnezeu vi l-a făgăduit va fi împlinit prin mâna Lui.

O, ce privesc să vezi un om trăgându-și din greu sufletul după ce a petrecut multe ore și zile în rugăciune înaintea Domnului, mărturisindu-și păcatele, străduindu-se să își răstignească poftele ticăloase, după ce a așteptat ajutorul Domnului mergând constant pe calea ascultării! Ia un astfel de om și întreabă-l acum, când are conștiința deschisă, dacă i se par dezgustătoare căile sfințeniei și sincerității, dacă este întristat de sine pentru că a avut parte de

tot acest necaz inutil, așa cum gândește lumea. Vei vedea cum sufletul lui va clarifica aceste lucruri. Este adevărat că el merge pe o cale grea, dar știe că moartea lui va fi binecuvântată. El a mers înainte știind că are de câștigat o cunună, și acum privește la ea. Acum este dincolo de râu. Vrajmășia și împotrivirea din partea oamenilor răi au picioare prea scurte ca să-l mai poată ajunge. El este atât de departe de pocăință acum, încât se bucură și celebrează victorios, uitându-se înapoi la toate durerile, la toată străduința dragostei și la toată grija manifestată în iubirea lui față de Domnul Isus, câtă vreme I s-a supus din inimă.

Ia apoi un alt om, care a trăit aici, pe pământ, în desfătări și bucurii, în plăcere, onoare și în toate manifestările firii pământești, și care a fost nepăsător față de Dumnezeu și Cuvântul Lui, păgân în acțiunile sale și ușuratic în vorbele lui, și întreabă-l acum, pe patul de moarte, care este starea lui. O, vai de vremea pe care a petrecut-o în felul acesta. Sufletul lui începe acum să urască omul în tot ceea ce a fost el și în toate lucrurile de care s-a folosit pentru a comite păcatul. Acum nu mai rămân decât plânsul și viermele morții. Acum s-a dus dulceața poftelor curvarului, căci n-a mai rămas decât viermele conștiinței. Lacomul trebuie să se despartă acum de averile lui, și să rămână doar cu amarul viespii morții. Sufletul se prăbușește în interiorul lui, iar inima îi este copleșită de întristare. Ia, așadar, acești doi oameni, și judecă-i după sfârșitul vieților lor, și vei vedea dacă îți va părea vreodată rău pentru că ai umblat pe calea credinței lui Avraam.

Fraților, oricare dintre voi ați avut parte de multe suferințe,

puteți spune că Domnul Și-a întins adeseori mâna îndurării spre voi. Dumnezeu Își tratează slujitorii așa cum un tată își tratează fiul pe care l-a trimis într-o călătorie în interesul lui. Vremea a fost aspră, calea s-a dovedit periculoasă, și multe furtuni și mari piedici s-au ivit pe cale. Dar cât de mult s-a îndurat inima aceluia tată de fiul său! Cât de hotărât este el să-l primească, dacă acest fiu se va întoarce acasă! Ce pregătiri va face el pentru a-l primi înapoi. Ce bine îl va aștepta la întoarcere! Frații mei, așa stau lucrurile și cu credința. Vă implor, gândiți-vă la acest lucru, voi, care sunteți sfinți și popor al lui Dumnezeu. Veți avea de înfruntat multe neazuri și dureri pe calea credinței, dar nu vă descurajați. Cu cât sunt mai multe suferințe, cu atâta îndurarea va fi mai mare. Dumnezeu Tatăl Își vede slujitorii. Dacă ei suferă și îndură greutatea cu o conștiință bună, așa cum vede ochiul Său, tot așa și sufletul Lui Se îndură de ei. Inima Lui plânge pentru ei, căci are o compasiune mare pentru ei, și îi va răsplăti din plin când vor ajunge în Împărăția Lui. El va răsplăti din plin toată răbdarea, grija și conștiinciozitatea lor în umblarea pe căile Lui, și le va da o dublă răsplată, o cunună a slavei veșnice. Gândiți-vă la lucrurile care nu se văd, știind că ele sunt veșnice. Lucrurile vizibile sunt temporare, și ele încearcă să ne amăgească (2 Cor. 4:18). Fie ca inimile noastre să umble după cele veșnice și să se odihnească în ele pe veci!

* * *

Fragment dintr-o predică.

* * *

Thomas Hooker (1586-1647): predicator puritan englez, persecutat

și refugiat în Olanda, ulterior stabilit în colonia Massachusetts din America. S-a născut la Marfield, Leicestershire, Anglia.

CREDINȚA ADEVĂRATĂ

George Mueller (1805-1898)

„Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd... Prin credință pricepem că lu-mea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd” (Evrei 11:1, 3).

În primul rând, ce este credința? Răspunsul cel mai simplu pe care îl putem da este următorul: credința este încrederea certă că ceea ce Dumnezeu spune în Cuvântul Său este adevărat și că Dumnezeu va acționa potrivit cu ceea ce El a spus în Cuvântul Lui. Această asigurare, această încredere în Cuvântul Lui, această înrădăcinare în Cuvântul Lui este credință.

Aici nu avem de-a face cu *impresii* în legătură cu credința. Impresiile nu au nimic în comun cu ea. Credința are de-a face cu Scriptura, Cuvântul lui Dumnezeu. Impresiile noastre, puternice sau slabe, nu vor schimba nimic. Noi avem de-a face cu un Cuvânt scris, nu cu noi înșine sau cu părerile noastre. Nu trebuie luate în calcul nici *probabilitățile*. Mulți oameni sunt gata să creadă unele lucruri doar dacă li se par probabile. Credința n-are nimic de-a face cu probabilitățile. Credința începe acolo unde probabilitățile se sfârșesc și unde vederea și simțurile nu mai pot pătrunde. Mulți dintre copiii lui Dumnezeu își deplâng lipsa credinței. Ei îmi scriu

adeseori și-mi spun că nu au simțăminte, că nu văd nicio probabilitate ca lucrurile pe care și le doresc să se împlinească. Totuși, noi nu discutăm despre aparențe, și nu ele trebuie luate în considerare. Întrebarea corectă ce trebuie pusă este dacă Dumnezeu a vorbit așa în *Cuvântul Lui*.

De aceea, dragi prieteni creștini, trebuie să vă întrebați dacă aveți obiceiul acesta de a avea încredere, din adâncul sufletului, în ceea ce Dumnezeu a spus, și dacă sunteți zeloși în a căuta să aflați dacă lucrul pe care vi-l doriți este în acord cu ceea ce El a spus în *Cuvântul Lui*.

În al doilea rând, trebuie să știm cum poate crește credința. Dumnezeu este bucuros să mărească credința copiilor Săi. Credința noastră, care este slabă la început, se dezvoltă și crește din ce în ce mai mult. De aceea, în loc să ne dorim să nu avem parte de niciun fel de încercări, în loc să ne arătăm nerăbdarea, ar trebui să fim gata să le primim pe toate din mâna lui Dumnezeu ca pe mijloace de creștere a credinței. Eu spun în mod deliberat că încercările, obstacolele, dificultățile și uneori chiar bătăliile pierdute constituie hrana credinței. Primesc adeseori scrisori de la mulți copii dragi ai lui Dumnezeu, care îmi spun: „Dragă frate Mueller, vă scriu toate acestea pentru că sunt atât de slab în credință”. La fel de sigur cum cerem să ni se mărească credința, trebuie să nutrim o dorință de a primi din mâna lui Dumnezeu mijloacele pentru creșterea ei. Trebuie să Îi permitem, ca să zic așa, să ne educe prin încercări, necazuri și greutăți. Credința crește și se exersează tot mai mult tocmai prin încercări. În dragostea Lui, Dumnezeu permite

tot felul de dificultăți, așa încât credința noastră în ceea ce El vrea să facă pentru noi să crească neîncetat. De aceea, noi n-ar trebui să respingem aceste mijloace ci, dacă El ne dă întristări, piedici, pierderi și suferințe, ar trebui să le primim din mâna Lui ca pe dovezi ale dragostei și grijii Sale pentru noi, prin care crește tot mai mult acea credință pe care El dorește să o întărească în noi.

Biserica lui Dumnezeu nu se ridică mereu să-L vadă pe Dumnezeu atât de frumos și vrednic de iubit, și acesta este motivul pentru care experimentează atât de puțină binecuvântare. O, iubiți frați și surori în Hristos, căutați să învățați aceste lucruri în propria experiență, căci nu pot descrie fericirea în cuvinte! În cele mai întunecate momente, pot să merg cu încredere la El, căci știu ce Ființă frumoasă, blândă și vrednică de iubit este El. Și dacă este voia lui Dumnezeu să ne pună în cuptor, așa să fie, căci în felul acesta putem să ne apropiem mai mult de El, în felul acesta ni Se descoperă mai mult și în felul acesta Îl cunoaștem mai bine. Ajungem astfel la concluzia că Dumnezeu este vrednic de dragoste și suntem satisfăcuți în El, spunând: „Este Tatăl meu, fie ca El să facă ce dorește cu mine”.

Când am început să accept ca Dumnezeu să facă ce dorește cu mine, bazându-mă pe El, având încredere în Cuvântul Lui, și când am pus totul în mâna Lui, acum 50 de ani, totul în ceea ce privește viața mea, familia mea, taxele, cheltuielile de călătorie, și orice altă nevoie, m-am odihnit în făgăduințele simple pe care le-am găsit în capitolul 6 din Matei. Citiți cu atenție Matei 6:25-34. Eu am crezut Cuvântul, m-am odihnit în el și l-am practicat. L-am crezut pe

Dumnezeu pe cuvânt.

Am venit în Anglia ca un străin, știam șapte limbi și aș fi putut să le folosesc ca mijloace de muncă remunerată, dar eu m-am dedicat lucrului Domnului. Mi-am pus nădejdea în Domnul care a făgăduit, și El a acționat potrivit Cuvântului Lui. N-am dus lipsă de nimic – de nimic. Am trecut prin încercări și dificultăți, am trecut prin perioade când buzunarul mi-a fost gol, dar nu am dus lipsă de nimic câtă vreme am fost implicat în această lucrare, în toți acești 51 de ani. Apoi, în ce privește lucrarea mea pastorală, am trecut prin dificultăți mari, prin încercări și momente de tensiune în toți acești 51 de ani. Întotdeauna vor fi greutate și încercări. Dar Dumnezeu m-a susținut în mijlocul lor și m-a eliberat din ele, iar lucrarea a continuat. Nu am spus aceste lucruri pentru că aș fi fost vreun om cu abilități mentale deosebite sau înzestrat cu energie și perseverență nemaîntâlnite, căci nu acestea sunt motivele. Am spus acestea pentru că mi-am pus încrederea în Dumnezeu. L-am căutat pe Dumnezeu, și El a îngrijit lucrarea care acum, sub călăuzirea Lui, are 100 de școli, cu angajați, slujitori și tot felul de lucrări despre care v-am povestit deja.

Nu eu port această povară. Sunt acum în cel de-al 67-lea an, și am în trupul meu atâta putere fizică și vigoare mentală pe cât aveam când eram tânăr student, când mă pregăteam pentru oratorie. Mă simt la fel de puternic ca atunci. De unde vine acest lucru? Nu de la mine, ci datorită faptului că, în ultima jumătate de secol de trudă, m-am bizuit pe Dumnezeu cu simplitatea unui copil. Am avut parte de încercările mele, dar am dus toate aceste poveri

înaintea Domnului, așa că am fost susținut. Noi nu avem doar permisiunea, ci și porunca Lui de a arunca asupra Lui toate poverile noastre. O, haideți să facem aceasta! Dragul meu frate și dragă soră în Hristos, „*Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, și El te va sprijini*” (Ps. 55:22). Să facem aceasta zi de zi. În dimineața aceasta, de exemplu, eu am adus înaintea lui Dumnezeu 60 de nevoi legate de biserica pe care o păstoresc. Fac lucrul acesta zi de zi, an de an, de 10 ani, de 30 de ani, de 40 de ani.

Totuși, să nu ne așteptăm să ajungem la plinătatea credinței dintr-o dată. Eu nu susțin lucruri precum a trece dintr-o dată la exercițiul deplin al credinței în astfel de aspecte. Nu cred așa ceva. Nu cred. Nu cred în aceasta, și vreau să mă înțelegeți bine de la bun început. Lucrurile trebuie să evolueze natural, ca să zic așa. Puținul pe care l-am realizat, nu l-am realizat dintr-o dată. Spun asta pentru că sosesc la mine scrisori pline de întrebări de la cei care doresc ca să își vadă credința întărită. Trebuie să o luați de la capăt, pas cu pas, să vă odihniți sufletul în Cuvântul lui Dumnezeu, și veți avea astfel parte de creșterea credinței, pe măsură ce o puneți la lucru.

Unii spun că ei nu vor avea niciodată darul credinței care eu îl am. Aceasta este o greșeală – este una dintre cele mai mari greșeli – căci nu este nicio fărâmbă de adevăr în ea. Eu am același fel de credință pe care toți copiii lui Dumnezeu o au. Este aceeași credință pe care o avea Simon Petru, pe care o pot avea toți credincioșii. Credința mea este credința lor, chiar dacă eu aș putea avea o porție mai mare, pentru că ea a crescut ca urmare a exersării ei, dar credința lor este exact credința pe care eu o pun la lucru – poate doar

în ceea ce privește mărimea ei, a mea poate fi mai exersată.

Așadar, dragii mei, începeți cu puținul pe care îl aveți. La început, am crezut în Domnul pentru primii 10 dolari, apoi pentru 100, apoi pentru 1000. Acum pot să cred cu cea mai mare ușurință că Dumnezeu îmi va da un milion, dacă El va crede că am nevoie de ei. Dar mai întâi ar trebui ca, în tăcere, cu atenție și hotărâre, să cercetați și să vedeți dacă lucrul pe care l-ați cerut de la El este în acord cu făgăduințele Cuvântului Său scris.

* * *

George Mueller (1805-1898): evanghelist englez născut în Germania, un om de o credință și viață de rugăciune deosebite, care a înființat orfelinate în Bristol, Anglia, în cadrul cărora au fost îngrijii peste 100.000 orfani în decursul vieții sale. S-a născut Kroppenstedt, Prusia.

SEMNELE DISTINCTIVE ALE CREDINȚEI MÂNTUITOARE

Jonathan Dickinson (1688-1747)

Faptul că oamenii pot crede mental adevărul Evangheliei fără să aibă o credință mântuitoare în Hristos și să fie părtași Lui este un adevăr pe care Scriptura îl prezintă foarte clar, fiind dovedit și observabil din belșug în jurul nostru. Atunci care este deosebirea între o credință mântuitoare și o credință moartă? Voi încerca să răspund prin șase semne distinctive ale credinței mântuitoare.

Primul semn distinctiv al credinței mântuitoare ține de o conștientizare clară a adevărului Evangheliei în inimă. O credință adevărată, mântuitoare, implică o conștientizare clară a adevărului Evangheliei, în vreme ce o credință moartă este una pur speculativă și mentală în raport cu adevărul Evangheliei. Apostolul a descris credința ca „o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1), o credință care aduce aproape lucrurile eterne și le prezintă înaintea sufletului ca *realități*. Astfel, când este obosit de toate refugiile false, golit de toată speranța în sine și adus să vadă și să simtă pericolul și ticăloșia stării sale firești, credinciosul adevărat ajunge să privească la Isus ca singurul adăpost și singura stâncă sigură pentru sufletul lui. El înțelege apoi supremația incomparabilă a unui Mântuitor prețios, tânjește cu dorință fierbinte după El, apelează la El ca singurul izvor de nădejde și se bucură în Hristos

Isus, neavând nicio încredere în firea lui pământească (Fil. 3:3). Acum, binecuvântatul Mântuitor și mântuirea Lui glorioasă fac subiectul meditării lui serioase, frecvente și plăcute. Părtășia în Hristos este prețuită acum de el mai presus de toată lumea, el fiind înflăcărat să obțină și să păstreze dovada bună că nădejdea lui în Hristos este bine întemeiată. Acum, favoarea lui Dumnezeu și preocuparea pentru viața veșnică sunt de o importanță mai mare decât orice altceva. El plânge acum fiind conștient de păcatele sale din trecut, suspină sub povara corupției și a imperfecțiunii remanente din el, și umblă sârguincios după sfințenie. Altfel spus, el are acum o conștientizare a acestor realități nevăzute, și oricare ar fi ispitele, căderile sau stricăciunile cu care s-ar putea lupta, nimic nu mai poate alunga din mintea lui marea preocupare pentru sufletul său și pentru Hristos, ca să îl facă leneș, nepăsător sau indiferent față de mântuire. Nimic nu îl mai poate opri să își îndrepte inima și simțămintele către lucrurile lui Dumnezeu, astfel că gusturile și dorințele lui se află acum sub influența stăpânitoare a „legii Duhului de viață” (Rom. 8:2).

Prin contrast, o *credință moartă* îl lasă deseori pe om sigur, dar nepăsător, banalizând lucrurile despre viața veșnică. Acestea i se par niște lucruri foarte îndepărtate, care nu îi atrag atenția cu seriozitate, nici nu îi cercetează eficace poftele și dorințele sale nepotrivite. Sau (așa cum se întâmplă câteodată), dacă vreun lucru îi alarmează conștiința, îndemnându-l la reformare exterioară și făcându-l ceva mai atent și mai veghetor în purtarea lui, totuși el nu se alege cu nicio conștientizare serioasă a căii mântuirii prin Isus

Hristos, care să îi schimbe viața. El fie se străduiește să îndulcească dreptatea lui Dumnezeu și să o împace cu conștiința lui prin religiozitatea sa, astfel că se momește de unul singur adormindu-se din nou în siguranța sa anterioară, sau continuă să agonizeze în mijlocul impresiilor celor mai întunecate, mai groaznice și mai nevrednice despre Dumnezeul glorios, crezând că El este de neschimbat și ireconciliabil față de păcătoși ca el. Un astfel de om ar recunoaște de îndată pe vorbe că Hristos Isus este un Mântuitor suficient, dar el nu poate simți acest adevăr binecuvântat în inima lui. El admite că acest lucru este adevărat, dar pentru el este un adevăr care nu are nicio influență eficace asupra inimii și vieții sale. Deși recunoaște că este adevărat, el nu își sprijină cu smerenie și bucurie sufletul și soarta sa veșnică pe acest adevăr.

Așadar, o credință adevărată conștientizează marile adevăruri ale Evangheliei printr-o descoperire și printr-un impact viu al lor, care îi aduc „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos” (2 Cor. 4:6). O credință falsă nu poate decât să accepte aceste adevăruri importante într-un fel lipsit de viață și inactiv. Credința adevărată influențează inima și simțămintele, și privind cu fața descoperită, ca într-o oglindă, la slava Domnului, are parte de schimbarea sufletului după același chip, din slavă în slavă (2 Cor. 3:18). Credința falsă doar înoată în minte, lăsând inima fie într-o stare de siguranță falsă, fie într-una de deznădejde. Cea adevărată este în suflet un principiu constant al vieții divine, din care curg râuri de apă vie. Cea falsă este trecătoare și nestatornică, lăsând sufletul lipsit de orice principiu duhovnicesc de viață și acțiune.

Al doilea semn distinctiv al credinței mântuitoare constă dintr-o acceptare din inimă a condițiilor Evangheliei. O credință mântuitoare *primește cu bucurie termenii* Evangheliei, în vreme ce o credință moartă nu face decât cel mult să dea un consimțământ rece față de adevărul ei. De aceea, credința autentică este descrisă în Evanghelie ca primirea Domnului Isus Hristos: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12). Răscumpărătorul nostru binecuvântat Se oferă fără plată pe Sine și binecuvântările Lui mântuitoare înaintea bieților păcătoși pieritori. Supunerea noastră față de oferta Evangheliei și acceptarea ei constituie termenii părtășiei noastre în El. De aceea, credincioșii adevărați în Hristos sunt cei care primesc din inimă metoda glorioasă de recuperare a păcătosului din pierzare prin Isus Hristos, și acceptă din suflet un Mântuitor oferit în toate slujirile și binecuvântările Sale. Un credincios adevărat, convins de orbirea și ignoranța firii sale, apelează la Domnul Isus ca să îi ilumineze mintea, ca să îi arate clar calea și ca să îi dea o cunoaștere clară și duhovnicească a lucrurilor mărețe care țin de pacea lui veșnică. El a descoperit, prin propria experiență, incapacitatea sa totală de a obține favoarea divină prin orice reformare exterioară sau performanțe morale proprii, și că are toate motivele să se rușineze în propriii ochi de marile defecte din cele mai alese realizări religioase ale sale. De aceea, el Îl primește pe Hristos cu brațele deschise în sufletul său ca Domnul, neprihănirea lui, apelează la El și doar la El, cerând să-i fie „înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1

Cor. 1:30), și își zidește toată nădejdea acceptării înaintea lui Dumnezeu pe ceea ce Hristos a făcut și a suferit pentru el. Credinciosul adevărat este împovărat de păcătoșenia ființei sale și tânjește după biruința completă asupra simțămintelor, poftelor și dorințelor lui stricate, umblând după curăție în îndatoririle sale și după sfințenia desăvârșită. De aceea, el Îl dorește din inimă și Îl primește pe Domnul Isus ca Sfințitorul și Mântuitorul lui deopotrivă, și caută fierbinte influențele Duhului Lui care să îl înnoiască, să îl întărească și să îl învioreze. Credinciosul adevărat conștientizează că are nevoie de acest Mântuitor binecuvântat în toate slujbele, relațiile și caracterul Lui. El Îl vede ca un Mântuitor pe care sufletul lui îl dorește și, de aceea, Îl primește pe Hristos în întregimea Lui și cu toată inima sa, și fără vreo dorință după alți termeni ai acceptării sale înaintea lui Dumnezeu. El poate avea convingeri negre despre sine și să deplângă mult imperfecțiunile și slăbiciunile mari din credința și sfințenia sa, dar el nu poate nutri niciodată gânduri rele despre Evanghelie și planul de răscumpărare, și nici nu se plânge de condițiile mântuirii. El vede toate acestea ca înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu (Efes. 3:10; Rom. 1:16; 1 Cor. 1:24), considerând că planul mântuirii este potrivit în orice fel pentru dificultățile stării lui și pentru dorințele sufletului său.

Prin contrast, o *credință moartă* nu aduce niciodată sufletul în starea în care să fie de acord cu termenii Evangheliei fără excepție și fără rezerve. Credinciosul fals își poate imagina că el Îl primește pe Domnul Isus ca Mântuitor al lui, dar el nu are temelia și motivația esențială care să îl îndemne să se supună ofertei Evangheliei. La o

cercetare imparțială, temelia și motivația se va găsi întotdeauna a fi ceva din el însuși, din dorințele lui bune, din îndatoririle sale, din moralitatea sa, din reformarea sa exterioară, din promisiunile sau planurile sale [religioase]. Prin acestea, el se străduiește să se facă plăcut lui Dumnezeu și pe baza lor speră să fie acceptat. Sau dacă simte o dorință puternică de mântuire prin Hristos, totuși el este mânat doar de frică sau de iubirea de sine, astfel că își va înnoi simțămintele față de alți domni din viața lui de îndată ce dorința aceea inițială se risipește. El nu este conștient că îi lipsesc influențele lui Hristos aducătoare de lumină și viață, căci el nu înțelege ce sunt acestea. El nu se supune neprihănirii lui Hristos (Rom. 10:3-4), căci străduința lui este să își obțină acceptarea înaintea lui Dumnezeu prin bunătatea proprie, prin îndatoriri pe care le împlinește, prin oarece progres în religie, prin planuri pe care le face sau prin viața lui religioasă. El nu se poate supune lui Hristos ca Domn peste viața lui, pentru că în el există o complacere în lenevie de care nu se poate lepăda, în poftă îndrăgite de care nu se poate despărți, în oarece idoli lumești de care inima îi stă alipită, sau de unele îndatoriri dificile pe care se scuză că nu le poate îndeplini.

Nu există nimic mai clar ca *deosebirea* dintre aceste două feluri de credincioși. Cel adevărat vine la Hristos lipsit de orice nădejde și sprijin în sine, dar vede suficient în Hristos care să răspundă la toate lipsurile și nevoile sale. Cel fals este plin de sine și în sine. Cel adevărat privește la Hristos ca să îi fie lumină, pe când cel fals se sprijină pe priceperea proprie. Cel adevărat se agață de neprihănirea lui Hristos și doar de ea, pe când cel fals speră să aibă parte de

Hristos și mântuirea Lui pe baza reușitelor proprii și, în fapt, se așteaptă la o îndreptățire prin propria neprihănire, nu prin a lui Hristos. Cel adevărat vine la binecuvântatul Răscumpărător cu un suflet vinovat, stricat și nevrednic, neavând nimic în sine care să îl recomande și așteptând să primească doar de la El tot ce îi lipsește, cerând de la El aurul încercat în foc, ca să poată fi bogat, balsamul pentru ochi, ca să poată vedea, și haina albă cu care să poată fi îmbrăcat (Apoc. 3:18). Cel fals își formează așteptările față de Hristos pe baza bunătății și a bunei sale dispoziții imaginare. Unul dorește mântuirea prin Hristos deopotrivă de stricăciune și de vinovăție. Altul păstrează o rezervă de pofte amăgitoare și ține la pieptul lui o Dalila de care nu este dispus să se despartă. Unul este gata să Îl primească pe Domnul Isus Hristos în orice condiții, pe când celălalt nu ar veni la Hristos decât în condițiile lui.

Al treilea semn distinctiv al credinței adevărate constă dintr-o încredere smerită în Hristos. O credință mântuitoare este o încredere smerită în Hristos ca Autor al mântuirii noastre, dar o credință moartă se zidește întotdeauna pe o temelie falsă sau pe niciuna. Credința mântuitoare este descrisă deseori în Scriptură printr-o încredere în Domnul, prin dedicarea noastră întregă față de El și prin odihna în El (Ps. 37:3, 5, 7), ca și prin alte astfel de expresii, care presupun o încredere smerită în suficiența bogată a meritelor Răscumpărătorului și a bogățiilor nemărginite ale îndurării lui Dumnezeu în El. De aceea, chiar și în cel mai mare întuneric și în cele mai mari descurajări, credinciosul autentic își pune sufletul și interesele veșnice în mâinile lui Hristos. Păcatele lui din

trecut pot să îi apară în cele mai înfricoșătoare forme, pot să i se pară foarte numeroase și îngrozitor de grave; totuși, el are o încredere smerită că sângele lui Isus Hristos îl curăță de toate păcatele (1 Ioan 1:7). El poate fi apăsător de conștientizarea defectelor din îndatoririle și realizările sale religioase, dar el se uită la neprihănirea lui Hristos văzând-o ca suficientă și o temelie sigură a încrederii sale. Aceasta și doar aceasta îi păzește sufletul să nu se prăbușească, răspunde la străpungerile conștiinței și îl înclină să se sprijine pe harul fără plată și pe îndurarea lui Dumnezeu. El poate fi tulburat de pornirile stricăciunii lui lăuntrice. El poate fi surprins în ceasul nevegheții și poate fi cucerit de puterea dorințelor sale păcătoase sau de vreo ispită neașteptată, dar chiar și în astfel de cazuri, refugiul la care el aleargă este acel binecuvântat „Apărător la Tatăl, Isus Hristos, Cel neprihănit” (1 Ioan 2:1, lit. KJV). Și deși, prin trista experiență a imperfecțiunilor sale îngrozitoare, el poate fi pe punctul de a-și pune întrebări despre starea sa și să se teamă ca nu cumva să se fi amăgit, el se așează în același timp în mâinile lui Hristos și se face dependent de El, fiind convins că El nu îl va părăsi în vreo înșelăciune care să îi piardă sufletul, ci îl va călăuzi prin sfatul Lui și apoi îl va primi în slavă (Ps. 73:24). O astfel de dependență de Hristos manifestă credinciosul chiar și în ceasurile sale cele mai întunecate. Dar când are parte de manifestările vii ale harului, el știe în cine a crezut și este încredințat că El poate să păzească ceea ce I-a încredințat până în ziua de apoi (2 Tim. 1:12). Cu această încredere, el se poate „bucura chiar și în necazuri” (Rom. 5:3). El poate privi chiar moartea în față cu bucurie și să triumfe peste regele groazei.

Prin contrast, *falsul credincios* își bazează în mod obișnuit așteptările și încurajările pe ceva din el însuși. Chipul lui frumos, bucuriile și confortul lui, străduințele sau planurile sale de a-L sluji pe Dumnezeu sunt lucrurile de care el depinde, și probabil că el nu își va conștientiza greșeala decât după ce va fi prea târziu. Este adevărat că unii dintre aceștia nu zidesc nici măcar pe acest fundament fals, ci își liniștesc sufletele printr-o speranță vagă și generală. Ei cred că Dumnezeu este milostiv și că Isus Hristos a venit ca să mântuiască păcătoșii, sau speră că vor obține cândva harul, dar niciodată la timpul prezent. Astfel, mulți continuă să trăiască liniștiți în păcatele lor, în ușurătațe, și să își vorbească de pace în sufletele lor, până ce potopul dizgrației lui Dumnezeu zdrobește refugiul minciunilor lor. Alții, ca urmare a unei educații mai bune sau a vreunui sentiment de vinovăție sau pericol, nu pot să nu vadă că aceste paturi sunt prea scurte ca să îi încapă, astfel că au un soi de credință care îi chinuie. Ei cred în Hristos ca Judecător al lor, dar nu ca Mântuitorul lor. Ei sunt bântuiți de frică și anxietate ori de câte ori conștiința se trezește față de orice idee serioasă legată de viața veșnică. Astfel, ei trăiesc sub un „duh de robie” (Rom. 8:15), neînfrământându-se vreodată să își sprijine sufletele pe îndurarea iertătoare a lui Dumnezeu și pe meritul sângelui Răscumpărătorului.

Nimic nu poate fi mai evident decât *diferențele* acestea dintre cele două categorii de oameni. Unii privesc la Hristos ca la temelia sigură, vrednică de încredere și nădejde, și fac asta în toate strămtorările, temerile, greutățile și pericolele lor, și deși pot avea îndoieli câteodată legate de părtașia lor în Hristos, ei nu își pun niciodată

încrederea intenționat în altceva, nici nu așteaptă siguranța sufletului lor din altă parte decât din El. Ceilalți își lasă sufletul adormit sau își caută odihna doar din neprihănirea Legii, din dorințele și străduințele proprii, simțind că nu își pot obține mângâierea de nicăieri altundeva. Unii își pun toate interesele și toate nădejdlile privitoare la har și slavă pe credincioșia făgăduințelor Evangheliei și pe îndurarea infinită a lui Dumnezeu în Hristos. Alții nu știu cum să liniștească acuzațiile propriilor conștiințe și că obțină merite pentru mântuire depinzând de promisiuni goale. Altfel spus, unii își pot vedea siguranța abandonând toate îngrijorările, atât pe cele legate de această lume, cât și pe cele veșnice, în mâinile lui Hristos. Ceilalți, pentru că nu cunosc neprihănirea lui Hristos, trebuie să își facă din neprihănirea Legii refugiul propriu, altfel ar însemna să trăiască fără speranță (Rom. 10:3).

Al patrulea semn al credinței adevărate este supunerea față de Hristos. O credință mântuitoare supune sufletul față de Hristos, pe când una moartă lasă sufletul neînnoit și în neascultare. O credință adevărată purifică inima (F.A. 15:9) și biruiește lumea (1 Ioan 5:4), iar cel care are această nădejde în Hristos „se curăță, după cum El este curat” (1 Ioan 3:3). O credință adevărată unește sufletul cu Hristos, la fel cum o mlădiță este unită de viță, făcându-l în stare să aducă mult rod (Ioan 15:4-5). Credinciosul adevărat urăște orice cale a minciunii. El deplânge și veghează, se luptă și se roagă împotriva tuturor stricăciunilor firii sale pământești și a tuturor imperfecțiunilor din inima și viața sa. Nu există niciun păcat cunoscut în care el să se complacă; nu există nicio îndatorire cunoscută pe care

el să o ignore cu bună știință; nu există nicio dificultate care să îl abată de la a-L urma pe Hristos; nu există nicio ispită care să îl moamească și să îl abată de la străduința de a face toată voia lui Dumnezeu. Nu este ca și cum el ar fi ajuns deja desăvârșit (Fil. 3:12), căci are încă motive zilnice să își deplângă defectele, dar el poate spune cu adevărat că își găsește plăcerea în Legea Domnului după omul lăuntric (Rom. 7:22), astfel că se străduiește ca în orice aspect și în toată purtarea lui, deopotrivă față de Dumnezeu și față de oameni, în taină și în viața publică, să ducă o viață în conformare față de voia lui Dumnezeu în toate îndatoririle cerute de Dumnezeu.

Prin contrast, aparenta ascultare a unui *fals credincios* este parțială, deficitară, temporară și doar o chestiune forțată și o constrângere asupra poftelor și dorințelor lui. Dacă se reformează asemenea lui Irod și face „multe lucruri” (Marcu 6:20), totuși el păstrează unele stricăciuni care îi sunt dragi, nedându-le morții sau lăsând unele îndatoriri neglijate. Sau dacă, prin loviturile conștiinței, el este mânat pentru o vreme către o reformare mai generală de toate păcatele cunoscute și către o atenție exterioară mai mare față de toate îndatoririle cunoscute, el nu găsește nicio plăcere lăuntrică în acestea, astfel că este ca un cal orb care va fi păstrat pe cale doar câtă vreme simte smuciturile căpăstrului de o parte sau de alta.

Și aici se vede o *diferență* clară între un credincios adevărat și unul fals. Unul are în el un principiu de viață al sfințeniei, găsește plăcere în ea și are o dorință fierbinte și continuă după mai multă sfințenie în viață. Celălalt țintește doar la atâta sfințenie cât crede

că îl va scăpa de Iad, dar nu îi pasă de nimic mai mult. Ceea ce falsul credincios are este mânat de frică sau făcut cu forța, contrar înclinației sau dorinței reale din sufletul lui. Cel credincios adevărat se străduiește în toată viața lui să trăiască o viață curată înaintea unui Dumnezeu curat, sfânt și atotștiutor. Falsul credincios se odihnește în străduințele sale de a-și amuți conștiința și de a reduce glasul ei la tăcere.

Al cincilea semn distinctiv al credinței adevărate este dragostea față de Dumnezeu și față de semenii. O credință mântuitoare se manifestă prin dragoste față de Dumnezeu și față de oameni, dar o credință moartă eșuează întotdeauna în privința ambelor. Apostolul ne asigură că, dacă am avea toată credința încât să putem muta munții, dar nu avem dragoste, nu suntem nimic (1 Cor. 13:2). „Credința... lucrează prin dragoste” (Gal. 5:6), iar credinciosul adevărat rămâne în dragostea lui Dumnezeu, privind către îndurarea Domnului Isus Hristos pentru viața veșnică (Iuda 1:21). El se desfată gândindu-se la perfecțiunile naturii divine. Gândurile lui despre Dumnezeu sunt dulci și prețioase pentru sufletul lui. Dacă Îl poate avea pe Dumnezeul glorios ca partea lui de moștenire și să trăiască în lumina feței Sale, el poate fi mulțumit cu orice greutate, încercări și suferințe ar veni pe calea lui. El are o plăcere specială în rânduiele lui Dumnezeu și în toate mijloacele harului rânduite pentru intrarea în prezența Lui specială, și se bucură deseori de o părtășie deosebită cu El. Credinciosul își deplânge mult încetineala sau aspectele lumești, care îi separă sufletul de Dumnezeu, și nu poate găsi nicio odihnă adevărată sau împlinire

până nu se întoarce la El. Acesta este cursul obișnuit al vieții credinciosului, iar dacă se întâmplă să uite de Dumnezeu și să îl cuprindă vreo atitudine de nepăsare, carnală sau lumească, aceasta îi întunecă dovada statutului său, îi fură mângâierea și pacea, dar în final îl îndeamnă la străduințe hotărâte și active de a căpăta o trezire a harurilor lui printr-o provizie proaspătă a Duhului lui Isus Hristos. Astfel, credinciosul adevărat are dragostea lui Dumnezeu locuind în el. Din același principiu de viață, el îl iubește pe aproapele lui ca pe sine însuși. El duce o viață perseverentă de dreptate, blândețe, bunătate și facere de bine față de toți oamenii, tolerând rănilor altora, fiind gata să ierte, nutrind cele mai bune gânduri despre starea și acțiunile oamenilor după cazul fiecăruia, străduindu-se să trăiască manifestând „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia și blândețea” potrivite unui copil de Dumnezeu (Gal. 5:22-23). Ca atare, el are o dragoste binevoitoare față de toți oamenii, dar mai ales o dragoste specială față de cei ce poartă chipul divin. El găsește o plăcere specială în aceștia, pentru că ei sunt copiii lui Dumnezeu. El îi iubește de dragul Tatălui lor ceresc, ca și ca urmare a acelor trăsături plăcute din ei, care îi fac pe cei neprihăniți să fie mai buni decât semenii lor. El iubește tovarășia sfinților, căci aceștia sunt cei aleși în care el își găsește toată plăcerea (Ps. 16:3). El iubește evlavia lor și se străduiește să le urmeze exemplul în lucrurile în care ei Îl urmează pe Hristos. El iubește persoanele lor și nădăjduiește să li se alăture în laudele veșnice aduse lui Dumnezeu.

Prin contrast, cele mai mari reușite ale unei *credințe moarte*

eșuează în fiecare parte a acestei descrieri. Falsul credincios își poate închipui că are în el ceva din dragostea de Dumnezeu, dar dacă s-ar vedea cum este în adevăr, și-ar da seama că acela nu este decât un idol, produsul închipuirii lui. Dacă pare că Îl iubește pe Dumnezeu ca urmare a bunătății și îndurării Lui, totuși el este îngrozit de Dumnezeu când se gândește la dreptatea Sa, având o aversiune lăuntrică față de puritatea și sfințenia Lui, astfel că obiectul dragostei lui este o ființă imaginară de o toleranță infinită, dar lipsită de dreptate sau sfințenie. Dacă acest om își găsește oarece plăcere în lucrurile religioase, ca urmare a alarmelor conștiinței sau a emoțiilor firești, această plăcere este de scurtă durată și trecătoare, la fel ca principiul din care izvorăște. El se prăbușește de îndată în nepăsare și uitare, iar simțămintele lui sunt rapid implicate în dorințele și umbletele lumești și senzuale. Oricât s-ar amăgi el cu privire la un presupus progres în religie, acest om nu își poate sătura niciodată sufletul prin a-L avea pe Dumnezeu ca partea lui de moștenire. Desigur, el nu poate să ducă niciodată o viață perseverentă de gândire cerească și desfătare în Dumnezeu. Aceleași defecte se găsesc în el și cu privire la dragostea lui față de semenii. Dacă nu este nedrept și înșelător (cum se petrece deseori), nici mânia sau certărea, nici cu inima de piatră și fără blândete, nici acru sau scandalagiu, nici răzbunător sau neîmpăcat, totuși el nu îi iubește niciodată pe copiii lui Dumnezeu pentru cine sunt ei. Orice dragoste ar avea el față de rudele lui sau față de ființa unui om care face parte din grupul celor cu preocupări asemănătoare (care, în realitate, nu este mai mult decât un exercițiu al egoismului), el nu iubește niciodată chipul lui Hristos

din orice biserică, și nici nu poate iubi o asemănare cu copiii lui Dumnezeu în sfințenia inimilor și a vieților lor.

Și în acest aspect se poate vedea *diferența* dintre aceste două feluri de oameni. Unii Îl iubesc pe Dumnezeu mai presus de orice, astfel că acela care nu Îl iubește cu o dragoste supremă, nu Îl iubește ca Dumnezeu și, de aceea, nu Îl iubește deloc. Ceilalți caută favoarea lui Dumnezeu doar de frica mâniei Lui sau dintr-o dorință după fericire, nu dintr-o conștientizare a supremației perfecțiunilor Lui glorioase. Cei credincioși iubesc ceea ce Dumnezeu iubește, urăsc ceea ce El urăște și sunt mulțumiți cu El doar în măsura conformării lor după voia și chipul lui Dumnezeu. Falșii credincioși se desfată în poftele și idoliilor lor, apelând la Dumnezeu doar pentru că nu îndrăznesc să facă altfel. Credincioșii adevărați își găsesc plăcerea în facerea de bine față de toți oamenii, așa cum Dumnezeu însuși face, și au o plăcere specială față de toți cei ce sunt părtași naturii divine, fără deosebire. Prin contrast, dragostea falșilor credincioși este în cel mai fericit caz influențată și mânată de principii egoiste.

Al șaselea semn distinctiv al credinței mântuitoare este smerenia. O credință mântuitoare smerește sufletul și îl face să se vadă ticălos și umil în ochii lui, în vreme ce o credință moartă tinde să înalțe mintea cu închipuiri deșarte legate de suficiența sau supremația proprie. Credinciosul adevărat nutrește un simțământ profund al gravității păcatelor lui, fiind scârbit de sine din cauza lor și adorând îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de el prin faptul că l-a scutit de Iad. El este atât de sensibil față de multele

imperfecțiuni din îndatoririle sale, față de păcătoșenia inimii lui, față de neputințele din viața lui și față de nevrednicia lui totală de a primi orice favoare din partea lui Dumnezeu, încât nu poate decât să nutrească cele mai adânci și mai sensibile convingeri că mântuirea lui trebuie să fie o manifestare uimitoare a harului suveran. Este întotdeauna adevărat că, pe cât este mai mare manifestarea iubirii lui Dumnezeu față de sufletul lui, pe atât el are parte de o conștientizare mai mare a nevredniciei și nimicniciei sale, și cu atât mai mult admiră și adoră bogățiile uimitoare ale harului electiv și necondiționat față de o ființă atât de vinovată și stricată ca el. Deși credinciosul adevărat trăiește manifestând dragoste față de alții, negândindu-se la rău, ci crezând totul și nădăjduind totul (1 Cor. 13:5, 7), el găsește întotdeauna motive să se condamne și să își cerceteze critic simțămintele lăuntrice și acțiunile exterioare, îndatoririle religioase și purtarea morală, astfel că nu poate decât să îi prețuiască pe alții mai mult de cât pe sine. El găsește ocazii zilnice pentru a-și înnoi pocăința. El descoperă zilnic motive noi să își deplângă păcatele și să își încredințeze sufletul nevrednic și păcătos numai în îndurarea lui Dumnezeu în Hristos.

Prin contrast, o *credință moartă* se umflă de mândrie prin gânduri înalte despre realizările proprii, îl face pe acel om să fie mofturos și lipsit de dragoste, și îl inspiră la acel limbaj fățarnic care spune: „Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni” (Luca 18:11). Sau, ca urmare a aceluiași duh de mândrie, ea îi dă sufletului o siguranță falsă și îl face să se poată cu ușurătate în privința lucrurilor bune, amânând pocăința sau fiind nerăbdător ori deprimat, pentru că nu

se vede în stare să manifeste acele fapte bune despre care crede că sunt necesare pentru a fi mântuit.

Acum aș vrea să recapitulăm totul pe scurt și într-un limbaj ușor de înțeles. Dacă ai o dovadă bună a credinței mântuitoare în Hristos, trebuie să ai o cunoaștere a adevărului Evangheliei care să își pună amprenta asupra ființei tale, și să te facă să simți importanța lucrurilor veșnice și nevoia de a fi părtaș lui Hristos, punându-ți în suflet dorințe fierbinți și active după El ca singura ta nădejde și siguranță. Trebuie să accepți din inimă calea mântuirii pe care Evanghelia o revelează și să îți dai acordul din tot sufletul față de condițiile în care ea îți este oferită. Trebuie să Îl primești pe Hristos ca darul fără plată de la Dumnezeu, neaducând nimic din tine despre care să crezi că te-ar face acceptabil înaintea Lui. Trebuie să Îl accepți ca singura ta neprihănire care să îndreptățească înaintea lui Dumnezeu și ca Domnul și Mântuitorul tău, fiind cu totul de acord să fii cârmuit de El și mântuit de El, să fii sfințit de El la fel cum ești îndreptățit de El. Și așa cum trebuie să Îl primești, tot așa trebuie să îți pui încrederea doar în El, ca singura temelie a siguranței și nădejzii mântuirii tale, și ca izvorul continuu al tuturor proviziilor de har pentru sufletul tău, oricare ar fi greutățile și decurajările cu care te-ai confrunța. Trebuie să ai această dovadă statornică a sincerității credinței tale care îți purifică inima și te aduce la o străduință fierbinte după sfințenia permanentă a inimii și vieții, pentru ca ea să lucreze prin dragoste de Dumnezeu și de oameni, păstrându-ți în același timp sufletul într-un simțământ aducător de smerenie cu privire la propria ticăloșie și totala nevrednicie.

Aceasta este acea credință prețioasă, singura căreia îi sunt făcute făgăduințele Evangheliei.

Când această credință în Evanghelie și disperarea că nu găsești niciun ajutor în tine însuși te determină să apelezi la Hristos ca singura ta siguranță și să îți sprijini sufletul, vinovat cum este, pe meritele ascultării Lui, pe suficiența harului și a tăriei Lui, și pe credincioșia făgăduințelor Sale, și te supui din inimă domniei și stăpânirii Lui, nu se poate să nu ai parte de influențele sfințitoare ale Duhului Lui, care să te pregătească pentru moștenirea veșnică, pentru că „Cel ce este Amin, Martorul credincios și adevărat” (Apoc. 3:14) ți-a dat cuvântul Lui în acest sens, spunând că dacă vei astfel la El, în niciun caz nu vei fi respins (Ioan 6:37).

Dacă primești din inimă și îndrăgești calea de mântuire a Evangheliei, adică doar prin Hristos, astfel că îți sprijini cu bucurie sufletul și interesele tale veșnice pe El, ca singura temelie a nădejzii și siguranței mântuirii tale, atunci poți ști că ai credința adevărată. În acest caz, Cel care ți-a dat un astfel de har va împlini lucrarea Sa în sufletul tău și te va înfățișa în final fără pată înaintea scaunului Lui de domnie, cu o bucurie negrăită (Iuda 1:24).

* * *

Fragment din *The Publications of the American Tract Society*, Vol. 10.

* * *

Jonathan Dickinson (1688-1747): autor, teolog și păstor presbiterian englez.

GÂNDURI DE ÎNCHEIERE DESPRE CREDINȚĂ

Lee Roy Shelton Jr. (1923-2003)

Aș vrea să aduc înaintea cititorilor câteva gânduri de încheiere pe tema credinței. Acestea sunt preluate dintr-o broșură scrisă anterior.

1. *Fără credință nu există mântuire în Hristos, și nu există alte mijloace spre mântuire precum credința, după cum ne arată clar versetele următoare: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință” (Efes. 2:8); „Cel neprihănit va trăi prin credință” (Rom. 1:17); și „fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui” (Evrei 11:6).*

2. *Credința mântuitoare trebuie să fie un dar din partea lui Dumnezeu, pentru că ea ne este dată prin har, prin lucrarea eficace a Duhului Sfânt în inimile noastre, prin lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu. „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efes. 2:8-9). Când Apollo a venit la Ahaia, „i-a ajutat mult, prin harul lui Dumnezeu, pe cei ce crezuseră” (F.A. 18:27). „Atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi care credeți” (1 Tes. 2:13). „De aceea ne rugăm necurmat pentru voi, ca Dumnezeul nostru să vă găsească vrednici*

de chemarea Lui, și să împlinească în voi, cu putere, orice dorință de bunătate, și orice *lucrare izvorâtă din credință*” (2 Tes. 1:11). „Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci *pe puterea lui Dumnezeu*” (1 Cor. 2:4-5).

3. *Chiar dacă Scriptura ne arată clar că adevărata credință mântuitoare este un dar al lui Dumnezeu, lucrat în noi prin Duhul Sfânt, fiindu-ne dată prin har, totuși nu există niciun pasaj al Scripturii care să ne spună că Duhul Sfânt crede în locul nostru.* Duhul Sfânt ne eliberează și ne face capabili să credem. Astfel, actul credinței, venirea la Hristos ca obiect al credinței noastre, este prezentat în Scriptură prin faptul că păcătosul abandonează orice nădejde în meritele proprii spre mântuire, mergând la un Altul după ajutor, și privind doar la Isus, la Hristosul Bibliei, în care își pune încrederea personal, și pe care Îl ascultă. Acest lucru ne este arătat clar în 2 Timotei 1:12: „știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea”.

4. *Credința mântuitoare nu este un act izolat, ci ea continuă toate zilele vieții noastre.* Una dintre traduceri Bibliei prezintă acest lucru într-un mod atât de convingător și binecuvântat în Romani 1:17: „Deoarece în ea [Evanghelie] este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la [mai multă] credință, după cum este scris: ‚Cel neprihănit va trăi prin credință’”. Al 11-lea capitol al Epistolei către Evrei ne spune că

sfinții Vechiului Testament au fost mântuiți prin credință, au trăit, au slujit și au murit în credință, așa cum este cu orice suflet pe care Dumnezeu îl mântuiește.

Așa cum s-au petrecut lucrurile la momentul convertirii, așa continuă în fiecare zi din viețile noastre. Impulsul credinței este o nevoie pe care o simțim în fiecare zi. Mișcarea credinței ne îndreaptă întotdeauna de la noi înșine către un Altul, iar obiectul credinței este întotdeauna Hristos Isus. Așa cum am venit atunci, cu mâinile goale, pentru a-L primi (Ioan 1:11-12; Col. 2:6), așa mergem și astăzi la El. Așa cum am venit atunci, înfometăți și însetați după Hristos, care este Apa vie și Pâinea vieții (Isaia 55:1; Matei 5:6; Ioan 6:35, 50-56; 7:37), așa venim și acum. Așa cum am venit atunci, aruncând asupra Lui povara grea a păcatului, toate căile noastre și toate faptele noastre rele (Matei 11:28-30; 1 Petru 5:7), așa facem și acum. Așa cum am venit atunci, îndreptându-ne privirile împovărate către Acela care ne putea mântui, ne putea ierta și ne putea curăța (Isaia 45:22; Ioan 1:29; 3:14-15; Num. 21:8; Zah. 12:10; Evrei 12:2), așa facem și acum. Așa cum am venit atunci, alergând la Acela care a fost Refugiul și Stânca noastră de adăpost (Evrei 6:18), așa facem și acum. Așa cum am venit atunci, pentru ca marea noastră nevoie să fie acoperită de El (Ioan 6:35, 37; Fil. 4:19), așa facem și acum. Cu siguranță copilul lui Dumnezeu merge după „Miel oriunde merge El” (Apoc. 14:4) în toate zilele vieții sale.

5. De aceea, întrucât „credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos” (Rom. 10:17), este foarte important

să luăm aminte la îndemnul binecuvântatului nostru Domn: „Cercetați Scripturile... pentru că... ele... mărturisesc despre Mine” (Ioan 5:39). „Și a început de la Moise, și de la toți prorocii, și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El” (Luca 24:27). Să cercetăm Scripturile, căci în ele găsim fundamentul nădejzii noastre. Cuvântul este acela care mărturisește despre Hristos și despre puterea Lui de a mântui.

Apoi, după ce le-am cercetat, este important să *credem* ceea ce citim și mărturia pe care Dumnezeu o aduce despre Fiul Său. Așa cum ne spune 1 Ioan 5:9-12: „Dacă primim mărturisirea oamenilor, mărturisirea lui Dumnezeu este mai mare; și mărturisirea lui Dumnezeu este mărturisirea, pe care a făcut-o El despre Fiul Său. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea aceasta în el; cine nu crede pe Dumnezeu, Îl face mincinos, fiindcă nu crede mărturisirea, pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său. Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața”.

Întrebarea se pune: „Care este relatarea pe care Dumnezeu ne-a dat-o, care mărturisește despre puterea și dorința Fiului Său de a mântui?” Ceea ce noi trebuie să credem este că Domnul Isus Hristos a venit *voluntar* din înaltul Cerurilor, coborându-Se în întunericul Pământului pentru a Se naște dintr-o fecioară, pentru a lua asupra Sa natura omului, „pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor”

(Evrei 2:14-15). Ceea ce noi trebuie să credem este că Domnul Isus Hristos S-a *golit* de Sine pentru a putea să ne arate gloria Tatălui aici, pe Pământ (Fil. 2:8), împlinind voia Tatălui așa încât a plătit datoria păcatului nostru pe deplin prin a Se da pe Sine ca jertfă de răscumpărare pe cruce, ca Substitut al păcătoșilor înaintea lui Dumnezeu. El a murit, Cel drept pentru cei nedrepti, Cel sfânt pentru cei păcătoși, Cel neprihănit pentru cei vinovați, așa încât să îi ducă pe mulți fii la slavă, și prin vărsarea sângelui Lui să împlinească dreptatea și Legea sfântă a lui Dumnezeu (1 Petru 3:18; Evrei 2:10).

Ceea ce trebuie să credem este că, prin moartea, îngroparea și învierea Lui, Domnul nostru binecuvântat a *deschis* calea pentru ca bieții păcătoși să se întoarcă la Dumnezeu cu pocăință și credință, așa încât Dumnezeu să poată fi drept în îndreptățirea fiecărui păcătos sărman care vine la El prin Hristos (Rom. 3:26).

Dragul meu prieten, rugăciunea mea este ca, atunci când citești Scriptura, să meditezi asupra ei și să strigi către Dumnezeu cel viu al Bibliei pentru ca, prin Duhul Lui, El să facă așa încât făgăduințele Lui, care sunt razele care te conduc la Hristos, să se îndrepte în mod real asupra inimii tale. Astfel, credința ta se va odihni în Hristos însuși, căci El este viața făgăduințelor, miezul și dulceața acestora, singurul nostru loc de odihnă, singurul Refugi, singurul Mijlocitor, mântuirea și șederea noastră în picioare înaintea lui Dumnezeu, aici și în veșnicie.

Lee Roy Shelton Jr. (1923-2003): s-a născut și a crescut la New Orleans, Louisiana, unde mai târziu a devenit păstor asociat în biserica baptistă a tatălui său. Deși nu a avut posibilitatea de a studia la facultate sau la seminar, pe când era încă tânăr, s-a dedicat studiului scrierilor unor autori creștini precum Spurgeon, Pink și alți autori puritani. În 1970 a început plantarea unei biserici, a deschis o librărie creștină și o lucrare de propovăduire a Evangheliei în Litchfield, Minnesota. Acolo a căpătat pasiunea din partea lui Dumnezeu de a răspândi în toată lumea, gratuit, literatură creștină din secolele anterioare, începând prin a tipări broșuri conținând predici, folosindu-se de o mașină veche de tipar. În 1978, lucrarea s-a mutat în Pensacola, Florida, unde a fost înființată apoi Mount Zion Bible Church.

Lucrători Încercați

Un program de lectură pentru lideri de biserici din România și Moldova

Ai fost binecuvântat prin lectura acestei cărți? Dacă da, sigur că te vei gândi că și alți creștini ar putea beneficia de pe urma ei, fie dacă le-o vei recomanda, fie când tu însuși aplici lucrurile bune din ea și, astfel, crești, te maturizezi și ești o binecuvântare pentru ei, prin viața ta. Dar ce putem spune despre influența deosebită pe care o carte creștină bună o poate avea asupra unui lider de biserică - poate un prezbiter/păstor, un misionar sau un evanghelist? Cum crezi că va fi acea schimbare dintr-un lider de biserică după ce a citit 60-70 dintre cele mai bune cărți creștine din istoria Bisericii?

Ei bine, exact acesta este obiectivul nostru prin *Programul de lectură Lucrători Încercați*, dezvoltat în România. Prin acest program, le trimitem GRATUIT liderilor de biserici până la 70 de cărți, echipându-i să predice Evanghelia lui Isus Hristos și ajutându-i să crească, să influențeze comunitățile credinței și să-și împlinească mai bine chemarea la lucrare.

Fiecare participant primește circa 60-70 de cărți de-a lungul unei perioade de 5 ani, toate costurile fiind suportate de Asociația MAGNA GRATIA. Fiecare participant trebuie să trimită o recenzie pentru fiecare carte, apoi o primește pe următoarea. Evident, toate cărțile noastre sunt în limba română, fiind traduse prin lucrarea noastră de literatură de-a lungul ultimilor 15 ani. Principalii autori din Program sunt John Owen, Arthur W. Pink, Jonathan Edwards, Charles H. Spurgeon, Cornelis P. Venema, R.C. Sproul, Steven J. Lawson, J.C. Ryle, Albert N. Martin, John Bunyan etc.

Acest program mă ajută să fiu mai dedicat și mai atent în pregătirea mesajelor mele și în lucrarea la care Domnul m-a chemat... aceste cărți m-au ajutat în multe feluri extraordinare să îi fac pe cei din biserică locală să vadă frumusețea și puterea Evangheliei - A.G., păstor

Aproape fiecare carte pe care o citesc este deopotrivă ca un test și o binecuvântare imensă pentru viața și lucrarea mea. Sunt atât de binecuvântat de Domnul prin acest program! Nu mi-aș fi închipuit niciodată că un program de lectură sistematic ar putea avea un impact atât de mare asupra vieții și lucrării mele. - M.T., misionar

Pentru mai multe detalii despre *Programul Lucrători Încercați* fie ca să îl recomanzi unui lider de biserică, fie pentru a-l susține financiar, te rugăm să ne contactezi la adresa de email contact@magnagratia.org sau să vizitezi pagina noastră de internet la magnagratia.org.

S O L I D E O G L O R I A